

Nem mindennapi emberséggel

Istentiszteletet tartottak a Krisztus-hívők egységéért

Idén január 19. és 26. között rendezik meg az ökumenikus imahetet, a Krisztus-hívők egységéért. Az országos ünnepi nyitó istentiszteletet január 19-én tartották Budapesten, a Kálvin téri református templomban.

Az istentiszteleten a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) tagesegházainak vezetői szolgáltak, szentbeszédet mondott Erdő Péter bíboros, prímás, ígét hirdetett Kondor Péter evangélikus püspök.

Az imahét és ezen belül az istentisztelet szövegrészeinek anyagát a máltai és a gozói keresztény egyházak állították össze, a következő mottó alapján: „Nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk” (Ap-Csel 28,2). Kérésükre egy virágokkal övezett fahajót állítottak fel a budapesti istentiszteleten. A szimbólum jelentéséről a későbbiekben esett szó.

A szolgálattevők, valamint a johannita és a máltai lovagok bevonulása után Páll László, a Kálvin téri református egyházközség lelkipásztora köszöntötte a jelenlévőket, majd Fischl Vilmos evangélikus lelkész, a MEÖT főtákarára vette át a szót. „A keresztények közötti megosztottság hosszú évszázadok óta tart. Ez nagyon fájdalmas, és ellenkezik Isten akaratával. Hiszünk az imádság erejében, hogy legyőzzük a megosztottságot” – fogalmazott.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Fotó:
Merényi Zita

**Megnyílt
az Új Ember
Könyvesbolt**
Részletek
a 12. oldalon.

**Szent Lászlótól
a sárkányig**
Tárlat
Herend kincseiből
Győrben
5. oldal

**Csaba László
közgazdász**
a magyar gazdaságról
11. oldal

Köszönet a szíriai támogatásért

Levélben mondott köszönetet Mario Zenari bíboros, szíriai apostoli nuncius a Magyar Katolikus Püspöki Konferenciának (MKPK) és a híveknek azért a nagylelkű támogatásért, amivel az AVSI Alapítvány Nyitott Kórházak elnevezésű szíriai humanitárius kezdeményezését, valamint a szíriai katolikus karitász (Caritas Syria) munkáját segítették.

„A véres konfliktus, a kilenc évig tartó pusztítás, a halál és a menekülttáborok sora sajnos még nem ért véget. Gondoljunk csak a bombázásokra és a mindennapos támadásokra északnyugaton és a még mindig bizonytalan helyzetre az ország északi részén” – fogalmaz levelében a bíboros.

(Folytatás a 7. oldalon.)

Légy vidám, és tedd a jót

**Beszélgetés Andrásfalvy János
szalézi tartományfőnökkel**

Ángel Fernández Artime, a Don Bosco Szent János által alapított szalézi szerzetesközösség rendfőnöke 2019. december 12-ei hatállyal kinevezte a Szent Istvánról Elnevezett Magyar Szalézi Tartomány élére Andrásfalvy János atyát. Beiktatását december 28-án tartották Kazincbarcikán, szentmise keretében. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele.

Húszéves korában belépett a szalézi rendbe. Mi vonzotta Önt a szerzetesek közé, és miért éppen a szaléziakat választotta?

– Amikor az érettségi után fölvettem az ELTE tanárképzőjének biológia-kémia szakára, már világos volt előttem, hogy pap leszek. Közltem ezt a szüleimmel, akik azt javasolták, nézzek körül a szerzetesrendeknél. Érdeklődtem a ferencesek-

nél, a kapucinusoknál, a jezsuitáknál, de végül egyértelművé vált számomra, hogy szalézi szerzetes szeretnék lenni, Bosco Szent János személye miatt és azért, hogy a fiatalokkal foglalkozhassak. A rendben éppen a jelentkezésem idején volt váltás, ugyanis 1990 őszén hirtelen elhunyt az akkori tartományfőnök, Pásztor János. Utódja, Havasi József atya buzdított arra, hogy jelentkezsem a rendbe.

(Folytatás a 9. oldalon.)

Van édesanyánk

**Megjelent a Szűz Máriáról
szóló népi imádságok gyűjteménye**

Különleges könyv bemutatójának adott otthont január 13-án a Magyar Művészeti Akadémia (MMA) rendezvényterme: a Mária anya – Mária anyánk (Szűz Mária élete és alakja a magyar népi Mária-költészetben Erdélyi Zsuzsanna gyűjtése szerint) című kötetet neves művészettörténész ismertették, Erdélyi Zsuzsanna néprajzkutató munkássága előtt tisztelve.

A 2015-ben elhunyt Erdélyi Zsuzsanna a magyar szakrális néprajz egyik legkiemelkedőbb kutatója volt. A magyar nyelvű népi Mária-imádságok felkutatását és megőrkítését különösen a szívügyének tekintette, ám az 1959 és 1985 között végzett, országos és a határon túl kiterjedő gyűjtő- és lejegyzőmunkájának gyümölcsét egyéb felkérései, majd halála miatt már nem tudta kötetben megjelentetni.

A gyűjtemény végül Medgyesy S. Norbert művelődéstörténész gondozásában, az MMA és a Szent István Társulat kiadásában jelent meg. A könyvben közölt Mária-énekek Németh István népzene-gyűjtő, hangmérnök szerkesztésében CD-ROM-on is meghallgathatók. Az énekek tartalmi motívumainak képzőművészeti párhuzamait Havas Gyöngyvér művészettörténész

kutatásaként klasszikus és népi Mária-ábrázolások illusztrálják.

A január 13-ai könyvbemutatóon megjelentek Erdélyi Zsuzsanna családtagjai, köztük lánya, Dobozy Borbála csembalóművész, Kucsra Tamás Gergely, az MMA főtákarára; Kontsek Ildikó, az esztergomi Keresztény Múzeum igazgatója, valamint Farkas Olivér, a Szent István Társulat igazgatója.

A jelenlévőket Juhász Judit, az MMA szóvivője köszöntötte, kiemelve, hogy a bemutatandó kötet egy hatalmas pályamű koronája. Ezután Kucsra Tamás Gergely idézte föl Erdélyi Zsuzsannával kapcsolatos személyes emlékeit.

(Folytatás a 8. oldalon.)

Ferenc pápa katekézise:

Isten nem távoli úr vagy megközelíthetetlen bíró

A Szentatya december 18-án, a karácsony előtti utolsó szerdai általános kihallgatáson emlékeztette a jelenlévőket, hogy nemrégiben levelet írt a betlehemkészítés jelentéséről és fontosságáról, és annak alapján mindenkit buzdított, hogy állítson betlehemet családi otthonában. Ferenc pápa katekézisének fordítását teljes terjedelmében közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Egy hét múlva itt a karácsony. Ezekben a napokban, miközben futkosva készülünk az ünnepre, feltehetjük magunknak a kérdést: „Hogyan készülök az Ünnepektől születésére?” A készülés egyik egyszerű, ám hatékony módja a betlehemkészítés. Idén én is ezt az utat követtem: elmentem Greccióba, ahol Szent Ferenc a helybeliekkel felállította az első betlehemet. És írtam egy levelet, hogy emlékeztessék e hagyomány jelentésére, arra, hogy mit jelent a betlehem a karácsonyi időszakban.

A betlehem ugyanis „olyan, mint egy élő evangélium” (Admirabile signum apostoli levél 1). Elviszi az evangéliumot oda, ahol az emberek élnek: a házakba, az iskolákba, a munka- és találkozóhelyekre, a kórházakba és a gondozóházakba, a börtö-

nökbe és a terekre. És ott, ahol élünk, egy lényegi dologra emlékeztet bennünket: arra, hogy Isten nem maradt láthatatlanul a mennyben, hanem a földre jött, emberré, gyermekké lett.

A betlehemkészítés Isten közelségének ünneplése. Isten mindig közel volt népéhez, de amikor megtestesült és megszületett, akkor nagyon közelivé, egészen közelivé vált. A betlehemkészítéssel Isten közelségét ünnepljük, felfedezük, hogy Isten valóságos, konkrét, élő és dobogó szívű. Isten nem távoli úr vagy megközelíthetetlen bíró, hanem alázatos, hozzánk leereszkedett Szeretet. A jászolban fekvő Gyermek az ő gyengédségét adja nekünk. Néhány szobrocska tárt karokkal ábrázolja a „Kisdedet”, hogy megülje nekünk: Isten azért jött, hogy magához ölelje emberségünket. Ezért hát jó, ha a

betlehem elé állunk, és rábízuk életünket az Úrra, beszéljünk neki a szívünkön viselt emberekről és élethelyzetekről, készítsük el vele a most végződő év mérlegét, osszuk meg vele várakozásainkat és aggodalmainkat.

Jézus mellett ott látjuk a Szűzanyát és Szent Józsefet. Elképzeltük, milyen gondolataik és érzéseik voltak, amikor a Gyermek szegényen megszületett: öröm, de rémület is. Meg is hívhatjuk a Szent Családot otthonunkba, ahol öröme és gondok vannak, ahol mindennap felébredünk, étkezünk és alszunk szereteteink közelében. A betlehem házi evangélium. A praesepe (jászol) szó szó szerint etetőt jelent, a

jászol városának, Betlehemnek pedig a kenyér háza a jelentése. Etető és kenyér háza: a betlehem, melyet otthon készítettünk, ahol ételt és szeretetet adunk egymásnak, arra emlékeztet, hogy Jézus a táplálék, az élet kenyere (vö. Jn 6,34). Ő az, aki táplálja szeretetünket, ő az, aki erőt ad családjainknak, hogy tudjunk előrehaladni és egymásnak megbocsátani.

A betlehem egy másik tanítást is kínál nekünk az életről. A mai, gyakran rohanó életritmusban a szemlélődésre hív. Emlékeztet a megállás fontosságára. Mert csak akkor tudjuk befogadni azt, ami fontos az életben, ha képesek vagyunk magunkba szállni. Csak akkor tudunk megnyílni Istenre és

hallgatni őt, aki a csendben beszél, ha kívül hagyjuk a világ zaját. A betlehem időszerű, minden család számára időszerű. Tegnap ajándékba kaptam egy kis képet, egy különleges betlehemről. Egészen kicsi ez a betlehem, a címe: Hagyjuk pihenni anyut! A Szűzanyát alva ábrázolja, József alatta a Kisdedet. Sokan vannak köztetek, akiknek be kell osztani, hogy az éjszaka folyamán mikor lesz a férj, mikor a feleség a gyermekkel, aki sír, csak sír és sír. Hagyjuk pihenni anyut! – a család, a házasság gyengédsége.

A betlehem időszerűbb, mint valaha, amikor nap mint nap rengeteg fegyver és megannyi erőszakos kép készül a világon, melyek beivódnak szemünkbe és szívünkbe. A betlehem ezzel szemben a béke kézműves képe. Ezért élő evangélium.

Kedves testvérek! A betlehemből végül tanítást kaphatunk magának az életnek a lényegéről. Hétköznapi jelenségeket látunk: pásztorokat juhokkal, vasat verő kovácsokat, kenyeret készítő molnárokat; időnként beillesztenek tájakat és területeinket zajló

élethelyzeteket. Ez jogos, mert a betlehem arra emlékeztet bennünket, hogy Jézus a mi konkrét életünkbe jön. És ez fontos! Készítsetek kis betlehemet otthon, mindig, mert ez annak emléke, hogy Isten hozzánk jött, tőlünk született, kísér bennünket életünkben, olyan ember, mint mi, olyan emberré lett, mint mi.

Mindennapi életünkben már nem vagyunk egyedül, ő velünk él. Nem változtatja meg varázsütéssel a dolgokat, de ha befogadjuk őt, akkor minden megváltozhat. Kíváncsi vagyok, hogy a betlehemkészítés nyújtson alkalmat arra, hogy behívjátok Jézust életetekbe. Amikor készíjtük otthon a betlehemet, az olyan, mintha kinyitnánk az ajtót, és azt mondanánk: „Jézus, lépj be!” – konkrétan tesszük ezt a közelséget, ezt a Jézusnak szóló meghívást, hogy bejöjjön életünkbe. Mert ha ő életünkben lakik, akkor életünk újjászületik. És ha életünk újjászületik, akkor valóban karácsony, születésnap van. Boldog karácsonyt mindenkinél!

Forrottotta:
Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Könyv a papi cölibátusról

Az emeritus pápa nem tekinthető társszerzőnek

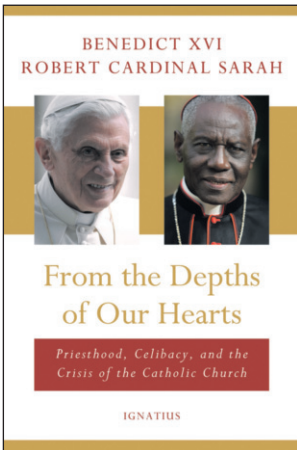
„A cölibátusnak fontos jelentése van, elengedhetetlen ahhoz, hogy Isten felé vezető utunk életünk alapja maradjon” – állapítja meg Joseph Ratzinger abban a könyvben, amit Robert Sarah bíborossal, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusával együtt írt, Szívünk mélyéből címmel. A kötetet január 15-ére tervezték megjelentetni Franciaországban, a Fayard Kiadó gondozásában.

Miután a Le Figaro című francia napilap idézeteket hozott nyilvánosságra a könyvből, Georg Gänswein érsek, XVI. Benedek különleges titkára január 14-én úgy nyilatkozott: az emeritus pápa útmutatását tolmácsolta Sarah bíborosnak, miszerint a kiadót kérje meg, vegyék ki XVI. Benedek mint társszerző nevét a kötetből, és töröljék az aláírását is a bevezetőből és az utószóából.

Hozzátette: „Az emeritus pápa tudott arról, hogy a bíboros könyvet ír, és el is küldte neki saját írását a papságról, felhatalmazva őt arra, hogy tetszése szerint használja fel. Nem járult hozzá azonban semmiféle könyvtervezethez, amelynek két szerzője van, és nem látta a borítót, megjelenésére nem adott felhatalmazást. Féltreértésről van szó, ami nem vonja kétségbe Sarah bíboros jóhiszeműségét. Az írás, melyet XVI. Benedek a bíborosnak küldött, az ő írása, annak ő a szerzője, a többi szövegnek viszont nem.”

Robert Sarah bíboros ezután a következő üzenetet tette közzé a Twitteren: „Figyelembe véve a vitákat, melyeket a Szívünk mélyéből című könyv kiadása keltett, az a döntés született, hogy a kötet szerzője Sarah bíboros lesz, XVI. Benedek közreműködésével.” Egyébként – tette hozzá a bíboros – a teljes szöveg mindenben változatlan marad.

A kötet körül kialakult vita nyomán különbözőképpen jártak el az egyes kiadóknál. A francia Fayard Kiadó a könyv szerzősége kapcsán kirobant vita ellenére is a korábbi terve szerint járt el: az első kiadást az emeritus pápa társszerzőségével jelentette meg. A kiadó szóvivője január 15-én Párizsban úgy nyilatkozott: a borítót csak a második kiadásnál fogják megváltoztatni, és továbbra is feltüntetik rajta XVI. Benedek nevét. A következő kiadásban azt is szerepeltetik majd, hogy a könyv bevezetőjét és utószavát, amit Sarah bíboros írt, az emeritus pápa elolvasta és jóváhagyta. Az amerikai Ignatius Press kiadó, figyelmen kívül hagyva az emeritus pápa kérését, már január 14-én bejelentette: kitartanak amellett,

hogy XVI. Benedeket is szerzőként tüntessék fel a borítón, a kötetet két szerző közös munkájának tekintik. „Úgy hozzuk nyilvánosságra a szöveget, ahogyan a francia kiadótól kaptuk” – jelentette ki Mark Brumley, a kiadó ügyvivője. Az előszót és az utószót továbbra is a két szerző nevével tüntetik fel, arra a levelezésre hivatkozva, amit Robert Sarah bíboros hozott nyilvánosságra. „XVI. Benedek és Sarah bíboros levélváltása és a bíboros állásfoglalása alapján ők ketten hónapokon keresztül együtt dolgoztak a könyvön.” A német fordítás február 21-én lát napvilágot a kißleggi Fe-Medienverlag kiadó gondola-

zásában. A borítón csak Sarah bíboros fényképét tüntetik fel. A kép mellett a „XVI. Benedek hozzájárulásával” megjegyzés szerepel majd.

Sarah bíboros a január 14-én tett nyilatkozatában határozottan kiáll amellett, hogy a borítóról, a közös előszóról és utószóról, valamint a teljes kéziratról „közös egyetértés alapján döntöttünk”. Ezzel szemben áll az emeritus pápa kérése, melyet Georg Gänswein érsek a bíborosi kommunikációval szinte egy időben tolmácsol. Ez a fentiek tekintetében lényegében cáfolja Sarah bíborost.

A Magyar Kurír kiadványi tevékenységet is végző szerkesztőségként nem tartja etikusnak, hogy az emeritus pápa kérése ellenére változtatás nélkül borítóra és belívről került forgalomba a kötet. Ha valaki egy könyv megjelenése előtt kéri szerzősége megváltoztatását, akkor a kiadó etikai okokból nem tehet mást, mint hogy változtat. A francia és az amerikai kiadó eljárása a pénzügyi haszon maximalizálásának szándékát tükrözi. Annyi bizonyos, hogy a kötet enél jobb ingyenreklámot nem is kaphatott volna.

A könyvben az emeritus pápa hangsúlyozza, nem lehet egyszerre megvalósítani a papi és a házassági hivatást. Szükség van tehát arra, hogy „elutasítsunk minden kompromisszumot”. Sarah bíborosnak a kötetben kifejtett álláspontja szerint a cölibátus, bár próbatétel, mégis szabadulás és öröm; „nem az irgalmasság műve” megfosztani ettől a közösségeket és a papokat. A pánamazoniai szinódusra utalva, ahol tárgyalták házasság férfiak fölmentelésének lehetőségét, kijelenti: „Nem ajánlhatunk fel másodosztályú papokat”, különösen nem „egy fiatal egyházban, amelynek még nagyobb szükség van rá, hogy találkozzon az evangélium radikálisával”. A végső döntés ebben a kérdésben Ferenc pápára vár, aki egy apostoli buzdításban nyilatkozik majd meg.

Ú. E.

A Szentatya először nevezett ki egy nőt vatikáni kulcspozícióba

Ferenc pápa január 15-én megbízta a szentszéki Államtitkárság multilaterális részlegének vezetésével Francesca Di Giovanni jogásznőt. Az új államtitkár-helyettes már közel huszonhét éve itt dolgozik.

Francesca Di Giovanni 1953-ban született Palermóban, jogászként szerzett diplomát. Jegyzői gyakorlatát a Fokoláre mozgalom nemzetközi központjában dolgozott, jogi-adminisztratív munkakörben. 1993. szeptember 15. óta a szentszéki Államtitkárság külügyi osztályán a multilaterális kapcsolatokkal foglalkozott. Ezen belül a migránsok és a menekültek, a nemzetközi humanitárius jog, a kommunikáció, a nemzetközi magánjog, a nők helyzete, a szellemi alkotások joga és a turizmus volt a szakterülete. A külügyi osztálynak ezentúl két titkárhelyettese lesz: Di Giovanni mellé a pápa kinevezte Miroslaw Wachowski prelátust, aki elsősorban kétoldalú diplomáciával foglalkozik majd.

A vatikáni média – a Vatican News és a L'Osservatore Romano – interjút készített Francesca Di Giovannival. Az új államtitkár-helyettes elmondta, hogy váratlanul érte a kinevezése. A multilaterális szektorban évek óta szükségesnek látták egy titkárhelyettes megbízását, hiszen fontos részlegről van szó, ami nagy figyelmet kíván, és más munkamódszereket igényel, mint a kétoldalú kapcsolatokat. Azt viszont soha nem gondolta volna, hogy a Szentatya éppen rá bízta majd ezt a feladatot. Új feladatkörének a legjobb tudása szerint igyekszik megfelelni, hogy meg szolgálja a pápa bizalmát. Reméli, hogy csapatának munkáját ezentúl is az összhang jellemzi majd.

Mivel foglalkozik a multilaterális szektor? Egyszerűen fogalmazva a kormányközi szervezetekkel fenntartott nemzetközi kapcsolatokkal, ami magában foglalja a sokoldalú egyezmények hálózatát is. Fontos területről van szó, mert ezek a megállapodások az egyes államok politi-

korban a szektor koordinálása lesz.

Francesca Di Giovanni az első nő, aki ilyen magas szintű vezetői pozíciót kap a szentszéki Államtitkárságon. A pápa újító döntést hozott ezzel a kinevezéssel, melyen keresztül a nők iránti figyelemről tesz tanúbizonyságot. A felelősség azonban a feladathoz kapcsolódik, nem annyira a női mivoltához. Milyen sajátosságokkal járulhat hozzá a munka eredményességéhez egy nő ezen a területen? Az új titkárhelyettes Ferenc pápa január 1-jén mondott homíliájából idézett, amikor a Szentatya a nők tulajdonságait méltatta: „A nő a béke ajándékozója és közvetítője, ezért teljesen be kell vonni a döntési folyamatokba. Amikor ugyanis a nők átadhatják ajándékaikat, a világ egységesebb és békésebb lesz.” Di Giovanni úgy fogalmazott, szeretne hozzájárulni, hogy a pápa szavai valóra váljanak. Az Államtitkárságon dolgozó nőkkel és sok más nővel azon munkálkodnak, hogy nemzetközi szinten építsék a testvériséget.

A Szentszék küldetéséhez tartozik az is, hogy a nemzetközi közösségen belül az emberek és a nemzetek kölcsönös egymásrautaltsága erkölcsi téren is fejlődjön. Soha nem szabad belefáradni a párbeszéd elősegítésébe, mindig, minden szinten a diplomáciai megoldást kell keresni. Ferenc pápa a diplomáciai testülethez intézett beszédében a közel-múltban emlékeztetett az ENSZ által elmulasztott eredményekre. A hetvenöt éves intézménynek továbbra is a közjót kell szolgálnia, ugyanakkor bizonyos módosításokra és reformokra feltétlenül szükség van – mondta a frissen kinevezett szentszéki államtitkár-helyettes.

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Avvenire

Nem mindennapi emberséggel

Istentiszteletet tartottak a Krisztus-hívők egységéért

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az idei imahét forrásanyagát különböző máltai felekezetek állították össze. A hagyomány szerint *Szent Pál* Krisztus után 60-ban ért Málta partjaira. Ennek a történetnek az elbeszélését az Apostolok cselekedeteinek utolsó két fejezetében olvashatjuk. Az ökumenikus imahét idén arra a vendégszeretetre összpontosít, amit a szigetlakók a Szent Pállal együtt hajótörést szenvedők iránt tanúsítottak: „Nem mindennapi emberséggel” (ApCsel 28,2). Az istentiszteleten kihelyezett hajómodell Pál apostol viszontagságos tengeri utazására utal. Azt az olykor viharos utat is jelképezi, amely a keresztények együtt haladnak az egység felé.

A bevezető szavak után *Kocsis Fülöp* görögkatolikus érsek-metropolita mondott imát: „Szerető Istenünk, Te mindannyiunkat hívsz; előhívsz otthonainkból, irodáinkból, bányáinkból és gyárainkból, mezőinkről, üzleteinkből, halászcsonakjainkból és nyájaink mellől, iskoláinkból és kórházainkból, börtöneinkből és fogházainkból. Hívsz, hogy egyek legyünk az Úr Jézussal való közösségben.”

A bűnvalló imádságot *Fabiny Tamás* evangélikus püspök mondta: „Bocsásd meg, Urunk, a különböző egyházak, az eltérő hagyományokat követő keresztények által elkövetett hibákat, bűnöket és bizalmatlanságokat.”

Az első szentírási ígerészt *Khaled László* metodista szuperintendens olvasta fel, majd az elhangzottak (Lk 18,9–14) alapján Erdő Péter bíboros, prímás mondott beszédet a farizeus és a vámos imájáról szóló példázatról.

Szentbeszédében a főpásztor az ökumenikus imahétről elmondta: az utóbbi évtizedekben sokszor tekintettük át közös történetünket konferenciákon és találkozók, szóban és írásban. Gyakran és kölcsönösen szoltunk olyan emberi hibákról is,

melyek hozzájárultak a szakadások kialakulásához és elmélyüléséhez. Már ez a felismerés is magában hordozza a feladatot, hogy nagyobb szeretettel és megértéssel közeledjünk egymáshoz. Ám mindez talán emberi erőfeszítésekkel is megoldható, rendezhető lenne. Összevesztünk – békülünk ki. Csakhogy a dolog nem mindig ilyen egyszerű, mert hitünknek, a keresztény hitnek tartalma van, amely magára Krisztus személyére vonatkozik. Hogyan őrizte, hogyan elmélkedte át ezt az Egyház közössége? Itt már jelentkezik a hit elveiben való különbségek is. Káros felületesség volna kélegyintéssel elintézni ezeket és azt mondani, hogy a tartalmi kérdések nem lényegesek, fő az udvariasság. Ha ezt csinálnánk, hitünk egész tartalmának komolyságát tennénk kétségessé. Az pedig már a Krisztushoz tartozás létkérdése.

Egyházaink hosszú évtizedek óta fáradoznak azon, hogy megfelelő megbízással bíró szakértők tisztázzanak olyan elvi különbségeket is, amik esetleg kulturális eltérésekből, félreértésekből adódtak. Ennek a munkának szép eredményei is vannak, például a megigazulásról szóló katolikus–evangélikus közös nyilatkozat. Ám hitünk súlyos kérdéseiről őszinte szándékkal beszélve mindig átérezzük, hogy a feladat nagyobb, mint ami pusztán emberi erővel megoldható. Ezért van szükség a szívből jövő, állhatatos imádságra a keresztények egységéért. Ezért indítjuk istentisztelettel és bízunk Isten irgalmára most kezdődő ökumenikus imahetünket is – mondta a bíboros.

Az istentisztelet főbb részei között a Kálvin kórus szolgált, *Pálóczy Krisztina* vezényletével, *Bódiss Tamás* orgonajátékával.

A következő szentírási szakaszt (ApCsel 27,18–26; 27,41–28,2) *Papp János* baptista egyházelnök olvasta fel, majd ennek alapján Kondor Péter evangélikus püspök, a MEÖT

alelnöke tartott igehirdetést. Mint mondta, a Szent Pál fogságáról és a hajótörésről szóló újszövetségi szakaszok „egy kétezer évvel ezelőtti tengeri élményt örökítenek meg, ugyanakkor az itt leírtakból megtanulhatjuk, hogyan él a keresztény, hívő ember”.

Az evangélikus püspök rámutatott: Pál sorsa kilátástalannak tűnik; fogságban van, de még a hajótörésről is szolgálja Jézus Krisztust. Nem a megtörni látszó pályáját siratja vagy önmagát sajnálja, nem látszik rajta letörtség. Mindvégig, egészen az utolsó leheletéig Krisztus szolgálatára áll. Így él minden idők igaz kereszténye: bármely helyzetben Krisztus rendelkezésére bocsátja magát.

Ám a tapasztalat azt mutatja, hogy ez nem magától értetődő – folytatta Kondor Péter. – Rendszerint valamit kapni akarunk Krisztustól. Kimondatlanul is azt gondoljuk, a megváltás azért történt, hogy gördülékenyebbé tegye az életünket, megszüntesse az akadályokat. Mint ha azt mondanánk magunkban: ha már hívő vagyok, jogom van ahhoz, hogy jó házasságom legyen, sikeres gyermekeim, kényelmes életem. Jézust valamiképpen használni akarjuk az életben való boldogulásunkhoz, éppen úgy, mint a pogányok a fétiseiket.

Csakhogy érezzük, a Szentírásban másról van szó. Jézus követőket szeretne, akik Uruknek vallják és szolgálni is képesek őt. A hánykolódó hajón fogságban lévő Pál mondhatta volna, nincs abban a helyzetben, hogy bizonyosságot tegyen; nem hívó szemmel bizony siralmasnak tűnik az állapota. Hittel nézve viszont láthatjuk, Pál igazából egyvalamit akar: eljuttatni az evangéliumot Rómába. A hajóját végcélja ez a bizonyágtétel. Amikor összeomlik minden, rajta akkor sem lesz úrrá a közhangulat,

hanem bizakodásra bátorítja a hajó utasait. Ahogy Pál a hajón lévőekkel, úgy mi is sorsközösségben vagyunk a társadalmunkban, nemzetünkben élőkkel – hangsúlyozta a szónok. – Az Úr nem tesz minket, keresztényeket vitrinbe, hanem a világba helyez, feladatot ad nekünk.

Mindannyiunk életében vannak kényszerhelyzetek (például a családban is), amiket meg kell töltenünk Krisztus jelenlétével, és ez üdvösségünkre fog szolgálni, életeteket fog alakítani. Az embereknek szükségük van Krisztusra. Nem ideológiai csatákat kell megnyernünk, hanem embereket, úgy, hogy keresztény mi voltunkkal meglátatjuk Krisztust mint életet átforgató erőt. Az imahétnek is ez a célja. Másokat is evangelizálónak kell tennünk – biztatta a jelenlévőket Kondor Péter.

Az „apostolok cselekedetei” nem értek véget Péterrel és Pállal. Az egyháztörténet, a misszió története ennek egyenes folytatása. És te is folytatod, ha úgy élsz, mint Krisztusban hívó ember – zárta beszédét az evangélikus püspök.

Az igehirdetés után az Apostoli hitvallás közös elmondását *Pataky Albert* pünkösdi egyházelnök vezette be, ezekkel a szavakkal: „Gondol-

junk azokra, akik hitük megvallásával együtt a életüket adták, adják.”

A közbenjáró imádságot *Szabó István* református püspök vezette. Többek között az üldözött keresztényekért is fohászkodott: „Add, hogy megszűnjön az öldöklés, a kizsákmányolás, a kegyetlenkedés, és megszülessen az áldott béke. Add, hogy minden ember üldöztetés nélkül élhessen és dolgozhasson a saját hazájában, a gyerekek előtt pedig megnyílhassanak az iskolák, hogy ismét tanulhassanak. Add, hogy elhagyott otthonaikba hazatérhessenek az emberek, és fölépíthessék lerombolt templomaikat.”

A Miatyánkot *Magyar Péter* Marius ortodox esperes vezette be.

Az ökumenikus istentisztelet végén elbocsátó áldások hangzottak el különféle felekezetek képviselői (többek között Erdő Péter bíboros) részéről, majd felcsendült a *Himnusz*.

Az idei ökumenikus imahéten gyűjtött adományokat a Kárpátalján és a Kárpátokon túl élő magyar keresztény közösségek támogatására fordítják.

Körössi László
Fotó: Merényi Zita

Szüntelenül imádkozott

A 750 éve elhunyt Szent Margitra emlékeztek a Margitszigeten

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek Szent Margit ünnepe alkalmából a legendás szent tanúságtevő életéről és Krisztus, az eucharisztikus színek mögé rejtőző örök völgyégy iránti életre szóló elkötelezettségéről beszélt január 19-én a margitszigeti kolostorromoknál.

Margit alakja, legendája a sok évszázad ellenére, amely itteni élete és szolgálata óta eltelt, elevennek tűnik. A Margitsziget télen is a nyarat idézi napozóágyaival és napernyőivel, de a sétány melletti padon hajléktalan emberek fagyoskodnak. Személyükben ma is köztünk vannak tehát a szegények, akikre Margitnak is gondja volt annak idején, hiszen Jézus napról napra a legelcsétebbek tekintetével pilant ránk.

A mise kezdőéneke is segít, hogy szinte megpillantsuk őt ma: „Szigeti klostromban, nagy Duna mentében / élt ez a királylány angyali szépségben.”

Itt volt a sírja, és most is itt a vezeklőse, hangzik el a bíborost közsöntő bevezetőben, majd Erdő Péter üdvözlő a megjelenteket, akik – mint mondja – azért jöttek ma ide, hogy Margithoz hasonlóan a

nemzetünkért imádkozzanak. Az ő egykori imái is kellett ahhoz, hogy ma itt lehessünk. Prédikációjában a bíboros elmondta: „Szent Margitot ünnepelni jöttünk ki ide, a Duna szigetére, amely az ő nevét viseli. Szeretettel köszöntök mindenkit, aki vállalta a téli hidegjáró kellemetlenséget, hogy ezzel a kis önmegtagadással is emlékezzék az áldozatvállalás

nagy szentjére, Margitra. Ő nem riadt vissza a hidegtől és a nehéz munkától, és önfeláldozóan ápolta a betegeket is. Életének mégsem ez volt a kö-

Vallassuk hát Szent Margit lelki örökségét! Kérdezzük meg, hogy milyen kapcsolatban volt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Kérdésünkre két választ is kapunk, mégpedig magától *XII. Piusz* pápától, aki Margit szenttéavatási bullájában a következőt írja: „Az Úr szenvedésének titkairól zokogva elmélkedett, és a vértanúság forró vágya lobbogott benne. Szívesen imádkozott az eucharisztikus színekben rejtőző Jézus Krisztus vagy a feszület előtt naponta hosszú órákon át, szívét kiöntve. De imádkozott ő mindenütt, megszakítás nélkül. Az előírt istentiszteletet nem ritkán az Atyaistenhez vagy a Vigasztaló Szentlélekhez intézett könyörgésekkel és a neki olyannyira kedves Szűz Istenanya dicséretével tetézte.”

„Margit a tevékenységét nem korlátozta csupán az Istenhez intézett lángoló könyörgésekre és igen kemény vezeklésekre. Nem habozott éles szemrehányásokkal illetni a bűnt sem, akárki, még ha a legnagyobb tekintélyt vagy méltóságot képviselő személy követte is el. Amikor pedig

látta az atyja családját marangoló ellenségeskedéseket és meghasonlást, a nép elnyomását, az Anyaszentegyháznak zsarnoki lábbal tiprását, a kolostorok elnéptelenedését, Margit a mindenható Isten haragjának engesztelésére és népe számára a kegyelem kieszközlésére még bőségebb könnyhullatással imádkozott. Közele halálát előre tudva, az Egyház végső szentségeit angyali áhítattal vette fel, s harmincadik életévének betöltése előtt elaludt az Úrban.”

Szent Margit tehát rendszeren és szenvedélyesen imádkozott az Oltáriszentség előtt, bár a szentségimádás ünnepélyes formái akkor még nem terjedtek el, mint a későbbi korokban. Margit a halála előtt fölvette a végső szentségeket. Ezek közé tartozott az Oltáriszentség is mint szent útravaló. Szent Margit életében ma különösen fontosnak találjuk, hogy minden gondolatának, érzelmének és törekvésének középpontja maga Krisztus volt. Nekünk is azt üzeni, hogy Krisztus a forrás. Mert a kereszténység Krisztus követőinek vallása, Krisztus pedig

számunkra nem elvont gondolat, nem is valamilyen legenda, amit kedvünk szerint, a világról szerzett tapasztalataink nyomán vagy az egyes korok ízlésének megfelelően más és más tartalommal tölthetnénk meg. Jézus Krisztus valóságos történelmi személy, Isten és ember. Tanítása, élete és feltámadása az az örökség, ami meghatározza a hitünket és az életünket. Tanításában titokzatos erő rejlik, mert benne maga a teremtő és megváltó Isten közölte magát az emberiséggel. Ez a tanítás – *Szent Pál* szavaival élve – oktalanságnak vagy botránynak tűnhet, ellentétesnek a közfelfogással vagy a divattal. Képmutató módon akár azt is lehet mondani róla, hogy távol áll tőlünk: „Ki érti meg?”

De Krisztus tanítása Isten ereje és bölcsessége; Isten végtelen távolsága tőlünk egyúttal a szeretet közelsége. Ennek a közelségnek ünnepi pillanata a szentáldozás, amely fényt, értelmet és erőt ad az életünknek – szögezte le a bíboros.

Kiss Péter
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

Világosság támadt életükben

Mt 4,12–23

„A sötétben lakó nép nagy fényt lát, és fény virrad a halál honában s árnyékában ülköre” – halljuk az olvasmányban Izajás prófétától, majd őt idézve az evangéliumban is, Mátétól. Sokszor nem is gondolunk bele, milyen nagy szükség van a világosságra mindennapi tevékenységeinkhez, mozgásunkhoz. Idős embereket hallunk örvendezni a jól sikerült szűrkehályogműtét után: visszatért a tárgyak színe, végre élesebb a kép, szebbnek látom a világot.

Am másfajta világosság is van. Mindannyian átélünk időnként megvilágosodásélményeket: amikor az iskolában egy matematikadolgozat fölött szenvedve hirtelen felkapcsolják a villanyt odabent, és egyértelművé, világossá válik a megoldás útja. Amikor mindennapi dilemmáink közepette – különösen átímadkozva azokat – összeáll a kép, és végre tisztán látunk. Amikor útkeresésünk, istenkeresésünk sötétségében meglep bennünket a Szentlélek világossága, és rácsodálkozunk: nem vagyunk egyedül a sötétségeinkkel, kételyeinkkel!

Nem véletlen, hogy ezzel a résszel vezeti föl Máté az

apostolok meghívástörténetét. Amikor Jézussal, „a világ világosságával” találkoztak, az egyszerű halászoknak is hirtelen világosság támadt az életükben. Mégpedig olyan átható világosság, amilyenel korábban nem találkoztak, és ami most teljesen új irányt ad életük további történéseinek. Jézus nem ígér nekik fényes megélhetést, társadalombiztosítást, küzdelmekről mentes életet, sem évente egy hónap szabadságot. Nem ígér mentelmi jogokat, sem diplomáciai védeltséget, sem életbiztosítást. Mint később megtudjuk: keresztet és küzdelmet, a szenvedéseiből való részesedést eredményez a Mester követése, ugyanakkor kegyelemmel áthatott, örömmel teli működést is. Egyszerűen beköszöntött az életükbe Isten világossága, és azzal együtt a világos hívás és a világos feladat: „Kövessetek engem, és én emberek halászává teszek titeket!” Ezek az egyszerű emberek nem kezdik el latolgatni, vajon mindenestül felkészültek-e erre, nem kellene-e előbb mindent gondosan elrendezni otthon, lezárni a még megoldásra váró kérdéseiket. Nem gondolkodnak

azon, vajon elég erősek, alkalmasak, képzettek, emberileg érettek lesznek-e Jézus követésére. Ő gondoskodik minderről, mert mertek igent mondani a hívására, úgy is fogalmazhatnánk, mertek kellőképpen gyengék lenni ahhoz, hogy ne a saját érdekeiket kezdjék érvényesíteni, hanem engedjék dolgozni az életükben Krisztus világosságát. Az apostolok nem kezdtek részletkérdéseken töprengeni, életszentségüket, morális állapotukat patikamérlegesen méríkskélve latolgatni, és bizonytalanokodóan kószolgatni: megéri-e nekik ez az ajánlat. A lényegét ragadták meg a Lélek világosságában, és abból nem engedtek. Tanításuk is lényegre törő volt.

S hogyan működik hatékonyan az apostoli küldetés? Csakis szoros egységben Krisztussal és egymással. A keresztények egységéért imádkozunk. Ne torpanjanak meg a párbeszéd ápolásáért indított jó kezdeményezések sem, melyek a Szentlélek világosságában egyengetik az igazságot őszintén együtt kereső Krisztus-követők testvéri útját!

Kovács Zoltán

GÖRÖGKATOLIKUS LEKISÉG

A Szentírás igazsága

A szent liturgiában az áldozás végeztével a pap ünnepélyes áldást ad az Oltáriszentséggel: „Üdvözlátsd, Uram, a te népedet és áldd meg örökségedet.” Így a szentáldozás kegyelmén túl szentségi áldásban részesedhet minden jelenlévő. Sőt, itt már nem izajási értelemben érvényesül az „örökség”, a „szent maradék” (Iz 4,2). Kitágulnak a templom falai, és mindenkire vonatkozik ez az áldás. A távollévőkre is. Zakeus vasárnapján – amely Egyházunkban a húsvétra felkészítő legtávolabbi vasárnap – az apostoli szakaszban (1Tim 4,9–15) hasonló gondolat rejlik: az élő Isten „minden embernek üdvözítője” (1Tim 4,10). Sőt, az evangéliumi szakasz is hasonlóan fejeződik be: „Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett” (Lk 19,10). Igen, a mi Üdvözítőnk mindenkit részesíteni akar a megváltás kegyelmében, ahogy majd a húsvéti kánonban énekeljük: „az örök világosság testileg mindnyájunkra kisugárzott a sírból”.

Első gondolatként azt láthatjuk, hogy ezt írja Szent Pál Timóteusnak: „igaz beszéd, teljesen rá lehet hagyatkozni” (1Tim 4,9). Igen, Isten egyetemes üdvözítő szándéka igazság, hiszen ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön” (1Tim 2,4). A Szentírásra teljesen ráhagyatkozhatunk, mert az Isten által kinyilatkoztatott tanítást közvetíti. Nem emberi agy szüleménye. Ugyanakkor olyan tanítás, ami az apostolokon is átszűrődött tanúságtételként. A kereset alatt is kitartó szeretet tanítvány írja: „Amit szemünkkel láttunk, amit kezünkkel tapasztottunk, (...) azt hirdetjük” (1Jn 1,1).

Második gondolatként azt látjuk, hogy „bizunk az élő Istenben” (1Tim 4,10). Bizunk abban, hogy mi is üdvözülhetünk. Abban, hogy az örök életben az örökké élő Istennel kerülhetünk teljes szeretetközösségbe. Jézus már a szadduceusokkal való vitájában megmondta, hogy Isten „Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké” (Mk 12,27). A Zsidókhoz írt levél pedig az örök Főpapról, Jézus Krisztusról írja: „örökké él, hogy közbenjárjon értünk” (Zsid 7,25). Milyen jó, hogy ez vár ránk! Az isteni

„Mindig öröm az örök életről, annak boldogságáról beszélni. Még akkor is, ha ott a veszély, hogy nem veszik elég komolyan.

élet részesei lehetünk. Örökre. Úgy, hogy nem lesz vége. A mi létezésünk valójában „vég nélküli élet”, mert egyedül Isten az örökkévaló.

Milyen nagyszerű a harmadik gondolat: „Ezt tanítsd és hirdesd” (1Tim 4,10). Igen! Mindig öröm az örök életről, annak boldogságáról beszélni. Nem csak Timóteus, hanem minden igehirdető, sőt minden keresztény számára öröm. Még akkor is, ha ott a veszély, hogy nem veszik elég komolyan. Bizony, az Areopáguszon Pál apostol is átélte, amikor éppen a feltámadásról beszélt, hogy „erről még máskor is meghallgatunk” (ApCsel 17,32). Ám akkor is érvényes a szava: „legyen gondod a felolvasásra, a buzdításra és a tanításra” (1Tim 4,13). De azt is a lelkére köti Timóteusnak, hogy ne csak beszéljen, hanem példát is adjon. Tudjuk, hogy a példa az igazán hatékony. Mint annál a fiúnál, aki azt mondta: „Apám sok mindent tanított nekem, de azokra nem emlékszem. Arra viszont igen, hogy hogyan élt.”

Próbáljuk meg komolyan venni a Szentírás igazságát, hogy Isten minket is üdvözíteni akar.

Ivancsó István

JANUÁR 26., ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP (Szent Timóteus és Szent Titusz püspökök, Pa-ula, Vanda) – Iz 8,23b–9,3 (A pogány nemzetek területén a nép nagy fényességet lát.) – 1Kor 1,10–13.17 (Eljetele mindnyájan egyetértésben, és ne szakadjatok pártokra!) – Mt 4,12–23 vagy Mt 4,12–17 (Jézus Kafarnaumba jött, hogy beteljesedjék, amit Izajás mondott.) – Zsolozsma: III. zsoltárhét – Énekrend: Ho 257 – EE 587, Ho 257 – EE 148, Ho 123 – EE 554, Ho 152 – EE 189. JANUÁR 27., HÉTFŐ – Merici Szent Angéla szűz emléknappja (Angeli-ka) – 2Sám 5,1–7.10 – Mk 3,22–30. JANUÁR 28., KEDD – Aquinói Szent Tamás áldozópap és egyháztanító emléknappja (Karola, Petra) – 2Sám 6,12b–15.17–19 – Mk 3,31–35.

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Harangok

A harangok használata ősi emberi szokás. Az ókori Kínában és a Római Birodalomban is használták őket, de ókeresztény temetkezési helyeken is tártak fel kisebb-nagyobb csengőket, amelyeket az istentisztelettel összefüggésben alkalmazhattak. A harang ilyesfajta használatáról az első keresztény írásos emlék az V. századból származik, de a VI. század közepén készült bencés regula is feltételez valamilyen eszközt, amivel a szerzeteseket imára hívták: „Az istenszolgálat idejének jelzéséről éjjel is, nappal is az apát gondoskodják. Vagy maga jelezze, vagy egy igen pontos testvérré bízta ezt a gondot, hogy mindent a maga idejében végezzenek” – írja Benedek a Regulájában (47. fejezet). Aki huzamosabb ideig élt kolostorban, az tudja, hogy a szerzetesek napját az ébredéstől a kompletórium utáni Urangyala csendes elimádkozásáig végigkíséri a harangszó, harangütés. Az egyik rendtársam, miután hazatért Skóciából, egy hagyományos bencés monostorból, ahol naponta hétszer gyűltek össze imára, lelkesen mesélte: „Egész nap zúgtak a harangok!” A keleti rítusú monostorokban és templomokban gyakran a szimandron lát el a harangéhoz hasonló feladatot: a fából vagy fémből készült, hosszúkas, deszkaforma hangszert ütővel szólaltatják meg.

A haragnak lelke van, és védőszentje, a harangot szinte élőlényként tartja számon a közvélekedés. A harang a toronyban „lakik”, nem csak úgy ott van. A harangöntés pedig

nagyon komoly mesterségbeli tudást igényel, néha apáról fiúra hagyományozódik a titka. S mielőtt a templomtoronyba vagy a haranglábba fölemelik a harangot, fel is szentelik. Tarkovszkij Andrej Rubljov ikonfestőről szóló filmjében különleges helyet foglal el a harangöntés fejezete. A végig kétségek közt gyöttrődő és a fejével játszó harangöntő fiú, akinek fáradozását Rubljov végigkíséri, egy gyönyörűen megkonduló harangot önt a Nagyhercegnek, s ezzel a kétségektől gyöttrődő, a festéssel felhagyó szerzetes visszatér művészetéhez. A megkonduló harang visszadja neki a reményt.

A harangzúgás nem mindenkit tölt el örömmel. Míg a technikai forradalom előtti világban fontos támpont volt az idő múlásának észlelésében (az állatok kihajtása és hazaterelése is a harangszóhoz igazodott), addig a sokféle zajjal szemben immunis, ám a természet és a liturgikus idő életritmusától elszakadt ember számára gyakran zavarónak tűnik a hangja. Ezt fájlalhatjuk ugyan, de talán hasznosabb, ha magunknak tesszük föl a kérdést: vannak-e a napjainkban imára, templomba hívó hangok, marad-e idő az Isten mellett való meg-megállásra egyedül vagy közösségben? Egyáltalán van-e a mindennapjainkban egy olyan harang, ami megkondulva emlékeztet bennünket arra, hogy kihez tartozunk, hová megyünk, mit miért teszünk?

Fehérváry Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Aquinói Szent Tamás

Január 28.

A nápolyi Aquinói grófok nemzetségéből származott. Már ötéves korában a közeli Monte Cassinó-i bencés kolostorba adták, hogy a szerzetesek neveljék. Tizenéves korában Nápolyba küldték tanulni, ahol elhatározta, hogy a szent tudományoknak szenteli életét. 1244-ben a nápolyi domonkos kolostorban főlvetelét kérte a rendbe, bár családja hevesen ellenezett, hogy kolduló szerzetbe lépjen. Rendi előjárói tudományos képzésre küldték: Rómán és Bolognán át Párizsba kellett volna mennie. Útközben testvérei útját állták, az atyai várba hurcolták és fogva tartották. De Szent Tamás nem volt hajlandó visszavonni életre szóló elhatározását. Az imádságnak és a tanulásnak élt, míg végül is tizenöt hónap után a domonkosok segítségével kiszabadult. 1245-ben érkezett Párizsba, ahol három éven át Nagy Szent Albert előadásait hallgatta. Amikor a párizsi egyetemes káptalan Albertet azzal bízta meg, hogy Kölnben létesítsen rendi főiskolát, Tamás vele tartott.

1252-ben ismét Párizsban volt, ekkor főiskolai tanárként

már maga is előadásokat tartott. Az 1260-as évek nagyobb részét hazájában, Itáliában töltötte, ahol szintén teológiát tanított. Közben mindvégig dolgozott teológiai művein. Erről tanúskodik a Pogányok elleni summa, amit domonkos miszcionáriusok számára írt, továbbá Az Isten hatalmáról és A fejedelmek kormányzásáról írt művei, valamint a Summa theologiae.

1269-ben rendi előjárói ismét a párizsi egyetemre hívták, teológiaprofesszornak. A párizsi évek voltak tudományos munkásságának legfőbb évei. A kolduló rendekkel szemben tanúsított ellenállás még ekkor is erős volt. Parázs vita folyt a – főképp ferencesek által képviselt – konzervatív ágostonos irányzat, valamint Nagy Szent Albert és Aquinói Tamás haladó arisztotelizmus között is.

1272-ben rendje visszahívta Tamást, és megbízta, hogy Nápolyban központi teológiai főiskolát szervezzon. Két évvel később X. Gergely pápa a lyoni uniós zsinatra küldte. Súlyos betegsége ellenére útra kelt, de nem jutott messzire. A Fossanuova ciszterci kolostorban hunyt el.

Szent Tamás könyvei éppoly bámulatra méltók, mint korának gótikus katedrálisai – mondja egyik életrajzírója. Fő művét, a Summa theologiae-t befejezetlenül hagyta. Ennek nemcsak korai halála volt az oka, hanem az is, hogy úgy érezte: „minden pelyva”, amit addig írt, ezért letette a tollat. Szent Tamás nemcsak nagy tudós volt, hanem nagy szent is. Elmélyült imaéletének gyümölcsei az Eucharisztiaáról szóló himnuszai, melyeket a pápa megbízásából alkotott. Abban az időben vezették be úrnappja ünnepét, s ehhez Aquinói Szent Tamás írta a liturgikus szövegeket. A Lauda Siont, a Tantum ergo vagy az Adoro te devote kezdetű latin himnuszokat ma is énekeljük templomainkban.

L. K.

JANUÁR 29., SZERDA (Adél, Valér) – 2Sám 7,4–17 – Mk 4,1–20. JANUÁR 30., CSÜTÖRTÖK (Martina, Jácinta) – 2Sám 7,18–19.24–29 – Mk 4,21–25. JANUÁR 31., PÉNTEK – Bosco Szent János áldozópap emléknappja (Marcella) –

2Sám 11,1–4a.5–10a.13–17 – Mk 4,26–34. FEBRUÁR 1., SZOMBAT (Ignác, Gitta, Szevér) – 2Sám 12,1–7a.10–17 – Mk 4,35–41. FEBRUÁR 2., VASÁRNAP – URUNK BEMUTATÁSA (GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY) ÜNNEPE (Évközi 4. vasárnap, Kata, Karolina) – Mal 3,1–4 – Zsid 2,14–18 – Lk 2,22–40 vagy Lk 2,22–32 – Énekrend: Ho 163 – EE 676/677, Ho 162 – EE 675, Ho 164 – EE 516, Ho 203 – EE 222.

A hét liturgiája

A év

Szent Lászlótól a sárkányig

Tárlat Herend kincseiből Győrben

Herend ölelésében címmel kiállítás nyílt Győrben, a Szent László Látogatóközpont Triangulum Galériájában. A Herendi Porcelánmanufaktúra alkotásai, melyeket így együtt még sohasem mutattak be a közönségnek, számos érdeklődőt vonzottak a megnyitóra. Január 17-én Veres András megyéspüspök köszöntötte az érdeklődőket.

A győri belváros zajos forgatagából kiérve az ember egy szelíd kis kaptatón felfelé halad, és máris egy háromszög alakú, apró térre érkezik. A Győri Egyházmegye itt, a Káptalandomb tövében hozott létre kiállító- és közösségi teret, ahová egymás után érkeznek a látogatók ezen a fagyos januári napon. Ma nyitja meg Veres András a herendi manufaktúra mintegy négyszáz porcelánját bemutató tárlatot.

A galériába belépve felébred bennem a kétely: Vajon hol fér el itt az a rengeteg műtárgy és a megnyitóra érkező számtalan látogató? És hol lesz itt alkalmas hely a Concerto Budapest koncertje számára? A folyosóról ugyanis csak egy kisebb terem nyílik, majd valamivel odébb egy másik, hasonló méretű. A vendéglátók azonban gyorsan megnyugtattak: az aprócska udvarról a galéria másik szárnyába juthatnak, ahol a hosszú folyosó végén jobbra és balra is tágas, boltíves termék találhatók. Az egyikben folytatódik a tárlat, a másik pedig erre az estére koncertteremmé alakul.

A kiállítás átfogó képet ad az 1826-ban alapított herendi manufaktúra történetéről és működéséről. A kézműves porcelánkészítésnek ez a hazai fellegrvára ma is nagy népszerűségnek örvend, ezt igazolja az itt megjelent érdeklődők nagy száma is.

Az egybegyűlteket Cseh Sándor, a Győri Egyházmegye Püspöki Vagyongazdálkodási Igazgatója ezekkel a gondolatokkal köszönti: „Herend ölelésében – ez áll a kiállítás plakátján. Az ölelés az egymás iránt érzett szeretet megnyilvánulása. Herend átölel minket, mi pedig elfogadjuk ezt a gesztust, és azzal válaszolunk rá, hogy megnyílik a szívünk, és azt érezzük: ezek az alkotások hozzánk tartoznak. Meghódítanak bennünket ezek a műtárgyak, mert megjelenítik életünk, magyarságunk és természeti tájaink szépségét” – magyarázza a tárlat címét az igazgató. Cseh Sándor szerint a kiállítás ünnep. „Ünnepeljük a teremtett világot és az azt formáló embert, aki kaolin, földpát, mész és kvarc elegyítésével felfedezte a porcelánt, a kerámiaipar legnevesebb anyagát. S ünnepeljük az embert is, aki formázza és festi ezt az anyagot, kitartással és alázattal hozza létre a művészi alkotást.”

Megnyitóbeszédében Veres András püspök is a művészet erejéről, illetve az alkotó és a befogadó közötti kapcsolatáról elmélkedik: „A porcelán képzőművészeti alkotásként visszatükrözi a bennünket körülvevő világ szépségét, és végső soron a teremtő Isten szépségét, nagyságát, hatalmát jeleníti meg. Az alkotó kife-

jez valamit az általa átélt szépségből, és ezzel ámulatba ejt bennünket, befogadókat. Az igazi művészeti alkotás a szépség visszatükröződése, ami megörvendezteti az embert, fölemeli a lelkét, és a teremtő Isten szeretetére vezeti” – fogalmaz a főpásztor.

Simon Attila, a Herendi Porcelánmanufaktúra Zrt. vezérigazgatója átfogó képet ad Herend páratlan gazdagságáról, a világban kivívott hírnevéről. A diadalmenet, mint mond-

leckió évente 300-400 új alkotással gyarapodik. Úgy is fogalmazhatunk – mondja –, hogy a műhely szinte naponta megörvendezteti híveit egy-egy újdonsággal.

Az első teremben időszalagon tekintheti át a látogató a manufaktúra csaknem kétszáz éves történetének főbb állomásait. A második teremben a szakrális műtárgyak kaptak helyet. Herend az 1920-es években jelentkezett vallásos tárgyú kisplasztikákkal. Egyre több sikeres szobrászművész küldte el alkotásait a gyárnak, így a 30-as évekre megsokszorozódott az egyházművészeti tárgyú porcelánok száma a termékkínálatban. A szakrális alkotások

egyik kiemelkedő darabja az a *Far-kasréti György* által készített dísztal, amelyet a magyarság egyik legfontosabb történelmi ereklyéjének, a Szent László-hermának festett képe díszít. Az alkotást a honfoglalás 1100. évfordulójára szánta a művész. Ugyanitt látható egy másik páratlan munka, 2014-ből: az Istenszülo Szűz Mária gazdagon aranyozott ikonja. Egy sakk-készlet figuráiban jeles történelmi személyekre ismerhetünk: *István* király és *Gizella* királyné mellett *Mindszenty* bíborost láthatjuk. A harmadik teremben használati és dísz tárgyak sokaságában gyönyörködhet a látogató. A boltíves teremben terített asztal áll, rajta szebbnél szebb herendi porcelánok a múlt és a jelen alkotásai közül.

Simon Attila a vendégek figyelmébe ajánlja a herendi manufaktúra egyik kedvelt ábrázolását, a sárkányt, amely legutóbb tavaly nyert rangos díjat: a híres nemzetközi díjazási kiállítás és vásár, a frankfurti Ambiente egyik kitüntetett alkotása

jes felületét platina borítja. A magasba nyújtott lábszár és lábfej izmai megfeszülnek, miközben a zsonglór a lábujján egy porceláncsészét egyensúlyoz. A fülembe cseng Si-

Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet rektora; *Kovács Zoltán* országgyűlési képviselő; *Németh Zoltán*, a Győr-Moson-Sopron Megyei Önkormányzat elnöke; *Somogyi Tivadar* ko-

mon Attila újévi gondolata, amit Cseh Sándor idézett köszöntőjében: „Tesszük a dolgunkat, tiszteljük a múltat, összekötjük a jelent és a jövőt, és engedjük, hogy szeressen minket a gondviselés.”

A megnyitón jelen volt *Szato Kuni*, Japán rendkívüli és meghatalmazott magyarországi nagykövete; *Németh László* általános püspöki helynök; *Reisner Ferenc*, a Brenner János

rábbi alpolgármester és *Kiss János*, a Győri Balett igazgatója.

A *Herend ölelésében* című kiállítás kurátorai *Vallyon Nikolett*a és *Krámlík Attila*.

A tárlat március 8-áig naponta 10-től 18 óráig tekinthető meg a Triangulum Galériában (Győr, Gutenberg tér 2.).

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Ismernünk kell a gyökereinket

Szent István életművét bemutató, össznemzeti programsorozat indul

Fontos, hogy ismerjük a múltunkat, a gyökereinket és a közösség értékrendjét – hangsúlyozta Kiss-Rigó László megyéspüspök a Szent István 2025 országos programsorozat sajtótájékoztatóján, január 14-én, Szegeden. A rendezvény célja, hogy államalapító királyunk tevékenységét megismerjék a fiatalok és a környező népek.

A Szent István király életművének megismertetésére indított programsorozat a Magyar Polgári Együttműködés Egyesületnek (MPEE)

kezdődik a programsorozat. A szertartást Kiss-Rigó László megyéspüspök mutatja be a dóm-ban. A rendezvényt az ország több városában kiállítások, kulturális programok és tudományos konferenciák színesítik. „Konferenciát rendezünk majd Diósgyőrben és a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen a Szent István-i államszervezésről, Szegeden pedig az uralkodó egyházszerzői tevékenységéről. Emellett tervezzük az István, a király rockopera bemutatását a Kárpát-medence több településén” – hangsúlyozta az államtitkár. Egy-egy évben tíz-tizenkét tematikus programot szerveznek

és az Emberi Méltóság Tanácsának (EMT) a kezdeményezésére valósul meg. Az eseménysorozathoz a Szeged-Csanádi Egyházmegye is csatlakozott.

Lomnici Zoltán, az EMT elnöke hangsúlyozta, a történelmi múlt tisztelete és a hazaszeretet rendkívül fontos a magyar nemzet jövője szempontjából. „Szent István személyében a nyugati és a keleti kereszténység közös szentjét, államalapítónkat, a Kárpát-medence történetének talán legnagyobb uralkodóját szeretnénk megismertetni a határon túli és a magyarországi fiatalokkal, valamint a környező népekkel. Többek között kiállítások, ankétok és kiadványok segítségével mutatjuk majd be azt a nagy uralkodót, akire igazán büszkék lehetünk” – taglalta Lomnici Zoltán.

Vízkelety Mariann, az Igazságügyi Minisztérium államtitkára és a Magyar Polgári Együttműködés Egyesület elnöke elmondta: Szegeden, még az első negyedévben, szentmisével

majd. Az idei esztendő fő témáját a konferencián érintett kérdéskörök adják, s a Szent Koronáról sem feledkeznek meg.

A programok tervezésére öttagú testület alakult, melynek Kiss-Rigó László is a tagja. A püspök a sajtótájékoztatón hangsúlyozta: Szent István királyunk érsekséget és több püspökséget alapított, többek között a Szeged-Csanádi Egyházmegyét. Ahhoz, hogy a társadalom és a nemzet minden tagjának erős identitása legyen, minden magyar embernek ismernie kell közös múltunkat, gyökereinket és a közösség értékrendjét. Ha nincs identitástudat, akkor nem lehet reménytelit jövőt építeni – fogalmazott a püspök. Hozzátette, különösen örül ennek a programsorozatnak, ugyanis az egyházmegye idén ünnepli alapításának 990. évfordulóját, ezért még az idén elkezdik a felkészülést a közelgő millenniumra.

Forrás: Délmagyar.hu
Fotó: Török János

Erőnk Forrása

Húszéves a Debrecen Televízió hitéleti magazinműsora

Húsz évvel ezelőtt az ökumené jegyében hívták életre a Debrecen Televízió heti magazinműsorát, amely az egyházi közösségek életének, hitvallásának és missziójának bemutatásán keresztül hirdeti Isten végtelen szeretetét, a zsidó-keresztény kultúrkört és az örök értékeket.

A Médiacentrum Debrecen, a történelmi egyházak és a zsidó hitközség debreceni vezetői közösen adtak hálát az Erőnk Forrása című, országosan is egyedülálló vallási magazinműsorért január 14-én, a debreceni Görögkatolikus Metropolitai Hivatal aulájában lévő stúdióban.

Az ünnepi műsor felvétele a közönség jelenlétében történt; a műsor rendszeres nézői nemcsak a stúdió állandó vendégeivel találkozhattak, hanem a műsort készítő stábal is: Vojtkó Ferenc főszerkesztővel, operatőrökkel, a rendezővel, feliratozó és hangosító munkatársakkal.

A csaknem egyórás beszélgetés során a főszerkesztő vendége volt Kocsis Fülöp görögkatolikus érsek-metropolita, Palánki Ferenc debreceni nyíregyházi megyéspüspök, Fekete Károly református püspök, Asztalos Richárd evangélikus lelkész, Bereczki Lajos baptista lelkész, rektorhelyettes és Horovitz Tamás, a Debreceni Zsidó Hitközség elnöke.

Forrás és fotó: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Az Eucharisztia és a misszió összetartozik

Michael August Blume SVD apostoli nuncius gondolatai Szent Arnold Janssen ünnepén

Az Isteni Ige Társaságának alapítója, Szent Arnold Janssen liturgikus emléknapján, január 15-én a Magyarországon szolgáló verbita szerzetesek, világi munkatársaik és jötevőik együtt ünnepeltek a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budapesten. A rendalapító ünnepén Michael August Blume SVD apostoli nuncius mutatott be szentmisét. Szent-beszédét teljes terjedelmében közöljük.

Kedves Rendtársak! Kedves Jötevők! Kedves Barátaim!

Szent Arnoldot ünnepeljük. Arnoldra emlékezünk a Magyar Katolikus Egyház egy meghatározó időszakában. A 2020-as esztendő az eucharisztikus kongresszus éve. Ez az esemény az Egyház legnagyobb kincsére, az Eucharisziára emlékezteti a társadalmat. Szent Arnold és az általa alapított szerzetescsalád életében az Eucharisztia tisztelete hangsúlyos helyet kapott. Szent Freinademetz József (az első

Kedves Rendtársaim! Kedves Barátaim! Mindenki ismeri közületek a missziós keresztet, Krisztus szeretetének szimbólumát, amelyet az új misszionáriusok kapnak, mielőtt messzi tájakra indulnak, hogy hirdessék Krisztust. Milyen érdekes, hogy a 2020-as esztendőben az eucharisztikus kongresszus szimbóluma is a missziós kereszt, amely egyik plébániáról a másikra utazik, egészen az eucharisztikus kongresszus kezdetéig. Nem tudom, hányan láttátok közlőrl ezt a keresztet, amely gyönyörű művészeti alkotás. Három méter magas. A kereszt első felén harminc magyar boldog és szent ereklyéje látható. Ők a hit hősei. Bátor tanúságtevők, akik evangelizáltak, és segítették a Magyar Katolikus Egyházat, Szent István királyunk idejétől egészen napjainkig.

Ezekben az ereklyékben van valami közös. Ezek a relikviák olyan emberek földi maradványai, akik rendszeresen Krisztus testével és vérével, a szent Eucharisziával táplálkoztak. Például Boldog Brenner János vértanú pap, akit

verbita szerzetes, aki távoli misszióba ment – a szerk.) a küldetésében ugyanezt az utat járta. Ő is az Eucharisziából és az Eucharisziáért élt.

Nehéz lenne misszióról beszélni az Eucharisztia nélkül. Krisztus köztünk való szentségi jelenléte a forrása a misszionának és a bátor tanúságtételnek. A Szentlélek Szolgáloi Örökimádó Nővérek (a kontemplatív rendet szintén Szent Arnold alapította – a szerk.) küldetése: imádkozni az Eucharisztia előtt a missziókért. Ezzel a kitartó imádsággal, adorációval tanúságot tesznek róla, hogy az Eucharisztia és a misszió nagyon is összetartozik. A mi közösségünknek különleges küldetése van az eucharisztikus kongresszusra való készüllet évében. Kísérnünk, segítenünk kell a Magyar Katolikus Egyházat, miközben az eucharisztikus kongresszusra készül. Olyan szép példa Szent Arnold életében, hogy órákat töltött el imádságban az Oltáriszentség előtt, és csak utána hozott fontos döntéseket! Arnold először letérdel, imádj és szemléli Krisztust, és csak aztán fogad el új missziós területeket.

Az Ige testté lett, és közöttünk lakik mind a mai napig. Az Eucharisziában jelen levő Krisztus a forrása minden apostoli tevékenységnek. Ő bennünk és közöttünk akar működni Szentlélekével, hogy minket is az Atyának ajánlott örök áldozattá alakíthasson.

Az Eucharisztia segít elmélyíteni Krisztussal való kapcsolatunkat, így a mi életünk is tanúságot tehet a zsolnáros alapelményéről, amit a 87. zsolnártban így fogalmaz meg: „Minden forrásom belőled fakad.”

Jézus az Eucharisziában megerősít bennünket, a Szentlélek pedig vezet, hogy bátran hirdethessük az ő életét, halálát, feltámadását, hogy mi is felajánlhassuk a kiengesztelődés áldozatát.

Ám ez nem minden! Krisztus részt ad nekünk életéből, egyesít Atyjának bemutatott áldozatával. Pontosan ebből fakadóan az Eucharisztia elmélyíti istenkapcsolatunkat, egységünk, küldetésünk forrásává válik. Milyen megerősítő akár a távolból is szemlélni Szent Arnold istenkapcsolatát, egység iránti vágyát és bátorságát, mely egész missziós küldetését jellemezte. Arnold ma újra meghív minket, hogy még nagyobb odaadással járjuk ezt az utat.

1957-ben, egy húvös decembri éjszakán gyilkoltak meg, miközben a szent Eucharisziát vitte egy haldoklóhoz. János is az Eucharisziából és az Eucharisziáért élt s halt meg.

Minden egyes szentnek, akinek ereklyéje a missziós keresztnek helyet kapott, eucharisztikus története van. Közös a történetük az Eucharisziával. Ma is tanúskodnak. Ők mindannyian engedték, hogy formálja őket Krisztus valóságos jelenléte az Eucharisziában, arcvonásokat vessen rájuk, urálja szívüket és értelmüket. Nélkülük Magyarország több ezer éve nagyon másként alakult volna.

Az olvasmányban a szent szerző nagy örömmel hirdette meg: „Királlyá lett a te Istened. Figyeld csak! Őrszemeid felemelik a hangjukat, és mind ujjonganak, mert szentől szemben látják, hogy visszatér az Úr Sionra.” (Iz 52,8) A hit szemeivel mi is megláthatjuk az Eucharisziával rendszeresen táplálkozó ember szépségét. A különbség látható. Ennek kell bátorítania minket. Az aratnivaló sok, bár a munkás kevés.

Sajnos tudjuk, hogy Magyarországon a népesség nyolcvan százalékának nagyon kevés a kapcsolata a látható Egyházzal, legyen az katolikus vagy éppen protestáns. Sok ember elveszik az úton, és követni kezdi a tömeget. Nem tudja, hogy honnan hová tart. Nem tudja, hogy miért és kiért él. Óriási a küldetésünk. Missziónk része, hogy válaszoljunk a kérdésre: honnan hová? Istentől, Istenhez. Meg kell mutatnunk a tömegnek Krisztus útját. Ez a verbita misszionáriusok küldetése. Fontos a jelenlétünk. Szükség van ránk. Isten felhasznál bennünket. A mi életünk is – ahogyan azoké a szenteké, akiknek ereklyéi helyet kaptak a missziós keresztben – az Eucharisziával kell hogy táplálkozzon. Krisztus az Eucharisziában nap mint nap szeretne megölelni minket. Egyre több embert szeretne megölelni.

Krisztus eucharisztikus jelenléte legyen a tanúságtételünk forrása. Különösen ügyeljünk arra, hogy gondoljunk a szegényekre. Tanúsodjunk lelkesen, akkor is, amikor az emberek azt gondolják, hogy nincs szükségük Istenre. A Szentlélek egyesítsen minket alapító atyánkkal! Ámen.

Forrás és fotó: Apostoli Nunciatúra

Köszönet a szíriai támogatásért

(Folytatás az 1. oldalról.)

ENSZ-felmérések alapján a szíriai lakosság 83 százaléka él mélyszegénységben. Zenari bíboros szerint megnyugtató, hogy Veronika, Cirenei Simon és az irgalmas samaritanus példáját követve a társadalomnak vannak jóakaratói és bátor tagjai, akik segítenek bajba jutott embertársaiknak

eljutni a biztonságot adó helyekre.

A bíboros hangsúlyozza, hogy az Egészségügyi Világszervezet statisztikái alapján Szíriában a kórházak 54 százaléka teljesen bezárt vagy csak részben működik. Ebből is látható, hogy milyen nagy szükség van a kórházakra, melyek bárki előtt nyitva állnak, vallási vagy etnikai ho-

vatartozástól függetlenül. Ezekben az intézményekben két év alatt több mint 30 ezer beteget láttak el, és ez a szám a harmadik év végére várhatóan eléri az 50 ezret. A kezdeményezés ugyanakkor segít előmozdítani a különböző vallási és etnikai csoportok, különösen a keresztények és a muzulmánok békés együttélését is.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2018 szeptemberében hirdetett gyűjtést üldözött keresztény testvéreink megsegítésére. A hívek felajánlásai alapján több mint 64 millió forinttal tudtuk támogatni közel-keleti keresztény testvéreinket.

Budapest, 2020. január 13.

Forrás:
MKPK Sajtószolgálat
Fotó: Merényi Zita

Növekedett a katolikusok száma Dél-Koreában

Dél-Korea katolikusainak számaránya az elmúlt két évtizedben 8,3-ról 11,1 százalékra emelkedett. A szentmisére járók száma ugyanakkor csökkent, ezért a helyi egyház úgy ítéli meg, hogy át kell gondolnia missziós munkáját és az evangelizálás irányvonalait.

1999-ben a dél-koreai katolikusok 3,946 millióan voltak, míg 2018-ban a számuk elérte az 5,866 milliót: ez 48,6 százalékos növekedést jelent. A koreai katolikus lelkipásztori intézet jelentéséből ugyanakkor kiderül, hogy a tényleges növekedés az elmúlt években 1 százalék alá csökkent. A katolikus lakosság lélekszáma ezzel szemben 2000–2001-ben 3,2, illetve 3,9 százalékot tett ki. 2009-ben 2 százalék alatt volt az emelkedés, 2010-ben 1,7 százalék körül mozgott, míg 2014-ben elérte a 2,2 százalékot. Ez a kismértékű növekedés annak köszönhető, hogy abban az évben látogatott el Ferenc pápa Dél-Koreába.

Miközben a katolikus hívek tényleges létszáma nőtt, a szentmisére járók aránya húsz év alatt 29,5 százalékról 18,3 százalékra csökkent. „Minden egyházmegye erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy

megtérjenek a langyos keresztények, és igyekeztek modernizálni az egyházat, de az átörös egyelőre várat magára. Végig kell gondolunk a jelenlegi missziós munkánkat, és országos szinten is új irányt kell szabnunk az evangelizálásnak” – áll a koreai katolikus lelkipásztori intézet jelentésében.

Forrás és fotó:
Vatikáni Rádió

TISZTELGÉS A DONI HŐSÖK ELŐTT

Jégbe zárt pokol – kiállítás Pákozdon

Emlékkiállításokkal, katonai tiszteletadással, beszédekkel és ökumenikus imádsággal emlékeztek meg az 1943. január 12-én, az urívi hídfőnél történt áttörés 77. évfordulójáról Pákozdon. Emléktűzet is gyújtottak a 27 évvel ezelőtt épült Don-kanyar-emlékkápolnánál, a Mészeg-hegyen. Több százan tisztelegtek a közel 120 ezer magyar katona emléke előtt. A rendezvényt a hagyományokhoz híven idén is a Katonai Emlékpark Pákozda és a 457. számú cserkészcsapat szervezte meg, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség felkérésére.

„Lehajtott fejjel és összeszoruló szívvel emlékezünk minden magyar katonára és munkaszolgálatosra, halottainkra és az eltűntekre, a pergőtűzben megsebesültekre, a távoli hőmezőkön megfagyottakra és a nagyon kevés hazatérőre.

Ma elsíratjuk és meggyászoljuk a nemzet halottait, és kimondjuk az évtizedekig kimondhatatlant: katonáink a hazájuk védelmében áldozták életüket – fogalmazott beszédében Vargha Tamás, Székesfehérvár országgyű-

A Magyarországi Evangélikus Egyház képviselőjében Bencze András lelkész, püspökhelyettes; a Magyarországi Református Egyház képviselőjében Oláh Pál Olivér, lelkész imádkozott a katona hősökért.

A Magyar Katolikus Egyház nevében Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök szólt az emlékezőkhöz: a katonákra „mint hősökre kell tekintenünk, akik a katonaerényeknek, az ezeréves magyar katonai hagyományoknak megfelelően becsülettel és tisztességgel helytálltak. Fejet hajtunk minden áldozatért, mindazokért, akik a háborúkban haltak meg. Adjon az Úr nekik a mennyben örök boldogságot!”

Küzdelmükért, hősiességükért és hazaszeretetükért jutalmazza meg őket Isten az ő el nem múló országában az igazak győzelmével – fohászzkodott a főpásztor. „Akikért most imádkozunk, szerették a hazájukat és a családjukat, őértük adták az életüket. Tekints rájuk kegyesen, Jézusunk, és részesítsd őket kereszt-halálod titka által a feltámadás dicsőségében.”

A koszorúzás előtt Gyóni Géza Csak egy éjszakára című versét Kozáry Ferenc, a Vörösmarty Színház színművésze mondta el, egy hozzátartozója emlékére.

Az ismeretlen katona sírjánál koszorút helyezett el Spányi Antal püspök; Molnár Krisztián, a Fejér Megyei Közgűlés elnöke; Vargha Tamás államtitkár; Székesfehérvár önkormányzatának nevében Viza Attila tanácsnok; a Magyar Honvédség Parancsnoksága képviselőjében Sándor Zsolt dandártábornok, a törzsfőnök műveleti helyettese, a székesfehérvári helyőrség parancsnoka; továbbá a Székesfehérvárra települt katonai szervezetek parancsnokai. Az emlékezés virágait helyezte el a sírnál Kardos Ádám, Pákozda polgármestere és több hagyományörző civil szervezet képviselője.

A megemlékezésen részt vett a 97 esztendő Vitéz Smohay Ferenc magyar királyi zászlós, doni veterán, székesfehérvári magyar királyi 3. (Szent István) honvédgyalogezred egykori katonája.

Az eseményhez kapcsolódóan doni emlékkiállítás nyílt, ebből az alkalomból Berdó Gábor Károly, a bajtársi szövetség elnöke mondott beszédet. A Jégbe zárt pokol című tárlatot, amely magángyűjtőktől származó katonai emléktárgyakat mutat be, Farkas Lajos, a dunaújvárosi Intercisa Múzeum igazgatója méltatta.

Az emlékkiállítás és a Jégbe zárt pokol című tárlat márciusig tekinthető meg a pákozdi Katonai Emlékparkban.

Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Berta Gábor

lési képviselője, a Külgazdasági és Külügyminisztérium államtitkára. – A nemzet egészének mulhatatlan feladata és kötelessége megvalósítani és megőrizni a nemzeti önrendelkezés alapelvét, eszményét és gyakorlatát, mert csak így lehetünk méltók a hősök áldozatára. Merítsünk erőt és bátorságot őseink hitéből, hazaszeretetéből a jelen és a jövő kihívásaihoz.”

A megemlékezésen személyes hangú írások, versek és énekek hangzottak el a doni hősök emlékére. Bobory Zoltán fehérvári költő, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség tiszteletbeli és ügyvezető elnöke saját írását olvasta fel: képzeltbeli levelet egy egykor ott harcolt és elesett hadnagyhoz. Albert Ferenc költő Csendes a Don című versét mondta el, katona édesapja emlékére.

Emlékmenet indult Székesfehérvárról

A Magyar Tartalékosok Szövetsége által szervezett XX. Doni Hősök Emlékmenet és Túra január 16-án szentmisével kezdődött, amit Spányi Antal püspök mutatott be az elhunyt katonák lelki üdvéért a székesfehérvári Szent Imre-templomban. A Városház téren mécsesgyújtással tisztelegtek a doni hősök emléke előtt. Január 17-én a Fekvő katona szobrától dobszó kíséretében indult útnak az emlékmenet.

A szentmise elején Tölg László ezredes, hadtörténész, a Nemzeti Örökség Intézetének társadalmi kapcsolatokért felelős igazgatója köszöntötte a jelenlevőket. Beszédében rendhagyó módon állította a megjelentek elé a doni eseményeket és az azokban részt vevő katonák emlékeit. „A múltbeli mítoszok, melyek ennek a hadseregnek a sorsáról szólnak, nem igazak (...) Nem meghalni, nem értelmetlenül harcolni küldték és valójában nem hagyták őket cserben sem a politikusok, sem a tisztjeik” – hangsúlyozta az ezredes, majd föl-tette a kérdést: Hogyan is kell emlékeznünk a Don-kanyarban harcolt katonákra? Gyászoljuk őket? Áldozatok legyenek vagy hőökként tekintünk rájuk?

„Hadtörténeti szempontból nézve nem zárólag vereség volt, ami ott történt. A mohácsi vész valóban gyásznap volt: az egész magyar királyi haderő megsemmisült, s az utána következő időszak a mai napig meghatározza a sorsunkat. De akkor is talpra álltunk. Az emlékezet úgy tartja, hogy akik Mohácsnál ott voltak és elesetek, valamennyien helytálltak a hazájukért. Véleményem szerint ugyanez a megítélés kijár a doni hősöknek is. Ne nemzeti gyászként tekintünk erre a vereségre, mert nem az volt, hanem tegyük a helyére a hadtörténetben!

A doni csatákat megvívtuk és elvesztettük, de helytálltunk. Történelmi kényszerpályán voltunk. Az ott harcolt katonákra hősként emlékezzünk, és öleljük őket magunkhoz! Minden magyar katona, aki a hazáért halt meg – bármely ország területén, ahova a parancs küldte –, a hazáját szolgálta” – mondta az ezredes.

Az emlékmisén Spányi Antal megyéspüspök hangsúlyozta: „Ma már látnunk kell, hogy lejárt a gyász ideje. Ma már nemcsak az áldozatokért imádkozunk, hanem arra is szük-

ségünk van, hogy a hősök példáját magunk elé állítsuk és tiszteljük. A doni emlékmenet ünnepélyes megnyitója is az utódok tiszteletét jelképezi, hiszen egy katonavárosban, Székesfehérváron, a Szent Imre herceg tiszteletére épített és az ő ortalma alatt álló templomban került sor erre a szép eseményre. Szent Imre maga is vitéz katona volt, tehetséges ember, aki az egész életét készségesen adta a nemzet szolgálatára.”

A Városház téren, a II. világháború áldozatainak emlékművénél Berdó Gábor Károly nyugállományú százados, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége Közép-Dunántúli Regionális Szervezetének és a Doni Kegyeleti és Bajtársi Szövetségének az elnöke elmondta, az ezredfordulón Jásdi Balázs hagyományörző főhadnagy négy társával együtt útnak indult, hogy valódi teljesítménnyel tisztelegjenek a magyar katonák hősie helytállása előtt.

A kezdeményezéshez évről évre egyre többen csatlakoznak: ma már az ország hetven településén több ezren gyalogolnak együtt az 1943. január 12-ei urívi áttörés emlékére. Idén a Magyar Tartalékosok Szövetségénél (Matasz) tizenkét menetszázad jelentkezett az emlékménetre.

Január 17-én a székesfehérvári Hősök terén, a Fekvő katona szobránál Spányi Antal püspök megszentelte, Szabó György alezredes, református tábort lelkész pedig megáldotta a menetzástól, amelyet a város adományozott menetelőknak, azután elindult a Fejér Menetszázad a Székesfehérvár–Sárkeresztes–Zámoly útvonalon. Az emléktúra résztvevői, a középiskolások, a jelenleg szolgáló és a tartalékos katonák, valamint a honvéd hagyományörzők dobszó kíséretében vonultak végig a városon.

Forrás: Berta Kata
Fotó: Simon Erika

Fogadj örökbe egy szerzetes papot 2020-ra!

A Magyarországi Szerzetes-elöljárók Konferenciájának Irodája a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve arra hívja a szerzetesi fenntartású iskolák diákjait, hogy egy éven át imádkozzanak

egy (vagy akár több) magyarországi szerzetes papért. A fiatalok január 31-éig jelentkezhetnek a felhívásra.

Némelyik atya megírta, hogy milyen imát kér a kezdeményezéshez csatlakozó

diákoktól, mások viszont rájuk bízák, hogy mit ajánlanak fel értük. A szervezők arra kérik a fiatalokat, hogy ezt jól gondolják át előre, mert az úrlapon arra is rákérdeznek, hogy konkrétan milyen imát, milyen gyakorisággal vállalnak, és erről majd a választott szerzetes papot is értesítik.

A diákok olyan atyát is választhatnak, akiért már más is imádkozik. A szervezők arra biztatnak, hogy a fiatalok ne csak azokra gondoljanak, akiket már ismernek. Osztályok, kollégiumi csoportok akár együtt is választhatnak egy szerzetes papot, ebben az esetben az érintett pedagógus regisztráljon, jelezve azt is, hogy ő egy csoportot képvisel.

A jelentkezők e-mailben kapnak visszajelzést, ezután megjelenik a választott pap neve alatt az imádkozó monogramja, illetve az osztály neve és az iskola székhelye.

Forrás: Nek.szerzetesek.hu
Fotó: Merényi Zita

Nyolcórás Foci Hajdúdorogon

Tizenhatodik alkalommal rendezték meg Hajdúdorogon a Nyolcórás Foci elnevezésű hagyományos labdarúgótornát. A Szent Bazil Oktatási Központban jelenlegi és volt diákok, szülők, helyi vállalkozók, a debreceni Metropolisz Hivatal munkatársai, a kárpátaljai testvériskola diákjai, valamint a szomszéd településekről érkezők versengtek január 11-én.

A sportrendezvényt Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita nyitotta meg. Beszédében felhívta a figyelmet a lelkesedés, a sportszerűség és a közösségépítés fontosságára. Ezután látványos teqball-bemutatót tekinthettek meg az érdeklődők, majd a csoportmérkőzésekkel megkezdődött a labdarúgótorna, melyen 12 csapatban 117 játékos

lépett pályára. A döntőbe két hajdúdorogi csapat jutott, végül egy nagyon izgalmas mérkőzésen a Pacific büntetőpárbajban 3-1-re legyőzte a Vén Rókák csapatát. A torna gólkirálya Sándor József (Pacific), a legjobb kapus László Tibor (Tubus Old Boys), a legtechnikásabb játékos Borisz Rebrík (Sztójka Sándor Görögkatolikus Líceum, Kárpátalja), a legsportszerűbb csapat pedig a Beugrók volt. A jó hangulatú napot színesítette a közösen

elfogyasztott ebéd és a sok-sok baráti találkozás, beszélgetés. A rendezvény mottója tavaly óta sem változott: „Jövőre veletek ugyanitt!”

Forrás és fotó:
Hajdúdorogi
Főegyházmegye

Gyermekeknevelés, önnevelés

Pedagógiai továbbképzést tartottak Nagyváradon

A Nagyvárad Római Katolikus Egyházmegye Katechetikai Központja hatodik alkalommal tartott pedagógiai képzést január 10–11-én a Szent László Római Katolikus Teológiai Líceumban. A nevelés az élet szolgálata címmel megrendezett képzés meghívott előadója Uzsálné Pécsi Rita (képiünkön) volt.

A képzést a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége Partiumi Oktatási és Módszertani Központjával közösen szervezték meg.

A program elején Kovács Zsolt, a nagyvárad püspökség irodavezetője tolmácsolta a jelenlévőknek Böcskei László megyéspüspök üdvözlését. A főpásztor fontosnak tartja a pedagógusok továbbképzését, amely szellemi-lelki feltöltődést kínál számukra, és így még hatékonyabban láthatják el a rájuk bízott nevelését.

Demeter Emőke, a Partiumi Oktatási és Módszertani Központ vezetője örömmel beszélt arról, hogy évről évre egyre több pedagógus vesz részt a képzésen. Uzsálné Pécsi Rita neveléskutató a következő témákban tartott előadásokat: „A stílus maga az ember” – A tanulás, a megismerés egyéni útjai; Amikor a felejtésnek tanulunk; „Férfinak és nőnek teremtetten”; „Egymás kedvéért születünk”; Stresszkezelés férfi és női módra?; Gépek vagyunk, vagy élőlények?; A legnagyobb veszély: az Egész széttöredezése a tanulásban, a hitünkben, az életünkben.

A jelen lévő pedagógusok választ kaphattak arra a kérdésre, hogy mit tanít a kinyilatkoztatás és a tudomány, illetve mit mondanak a szentek arról, miként lehet Istennel szövetségben élő, erős és jókedvűen szolgáló embereket nevelni a gyermekekből, illetve önmagukból. Az előadás-sorozat Joseph Kente-nich (a Schönstatt mozgalom alapítója) pedagógiai rendszerére épült.

A Nagyváradon megtartott képzésre idén öt megyéből (Bihar, Fehér, Máramaros, Szatmár, Temes) 140 pedagógus érkezett Nagyváradra. A következő előadás-sorozatot 2021 januárjában tartják.

Forrás és fotó: Nagyvárad Római Katolikus Egyházmegye

Van édesanyánk

Megjelent a Szűz Máriáról szóló népi imádságok gyűjteménye

(Folytatás az 1. oldalról.)

A kötetet a szerkesztői, Medgyesy S. Norbert, Németh István és Havas Gyöngyvér ismertették, Juhász Judit moderálásával.

A múlt vagy a jövő könyve ez? – tette föl az első kérdést Juhász Judit. Medgyesy S. Norbert kifejtette, mindegyik a jövő, hiába mondják sokan, hogy a témája már skanzenbe való. Erdélyi Zsuzsanna több évtizedes gyűjtőmunkája keretében a népi Mária-költészet számos műfajával találkozott: népénekekkel, legenda-

balladák, parasztbibliai történetekkel és archaikus népi imádságokkal, a teremtés történetétől egészen az utolsó ítéletig. A gyűjtemény azonban nem az utolsó ítélettel zárul, és ez az, ami igazán jellemzi Erdélyi Zsuzsanna lelkületét – fejtette ki a művelődéstörténész. A kötet utolsó két fejezetét Máriának, a Magyarok Nagyasszonyának, illetve Máriának mint közbenjárónak szentelte a szerző.

A kötet azért is a jövő könyve, mert ezek az énekek újraénekelhetők, használhatók a hitoktatásban, a szer-

tartásokon és „a lelki önellátásban”. Medgyesy S. Norbert hozzátette, egy kutató, amikor szereti a témáját, nehezen tud objektivitásra törekedni, de Erdélyi Zsuzsanna sohasem tért el a tudományos követelményektől. Így adta át munkája eredményét az utókornak, éreztetve mély Mária-tiszteletét, amit gyakorló édesanyaként különösen fontosnak tartott.

Ezután Németh István népzene-gyűjtő, a kötethez mellékelt CD-ROM szerkesztője ismertette munkáját. Elmondta, hogy terjedelmi korlátok miatt döntöttek kotta helyett a CD-melléklet mellett. Így az énekek különböző változatait is be tudják mutatni, szemléltetve sokszínű zenei világukat.

Havas Gyöngyvér művészettörténész az úgynevezett ponyvairodalom műfaját ismertette, hiszen a népi Mária-énekek ilyen formában maradtak fenn az utókor számára. Ebben az esetben a ponyva kifejezés alatt nem gyenge minőségű irodalmi alkotásokra kell gondolni, hanem olcsó, néhány krajcárért megvásárolható nyomtatott füzetecskékre, melyeknek éppen az volt a céljuk, hogy minél több hívőhöz eljussanak a búcsús énekek. A ponyvák nagy szerepet kaptak a mindennapok Mária-

tiszteletében, hiszen a népi vallásosságban szentképpként is használták őket, sőt, mágikus erőt is tulajdonítottak nekik. A füzetecskék között minőségi alkotásokat is találhatunk, fa- és rézmetszetekkel illusztrálva. Sok szövegváltozat a ponyvák közvetítésével maradt fenn, így ezek az olcsó füzetecskék a hagyomány továbbélését is szolgálták.

A könyvbemutató végén Dobozy Borbála csembaloművész mondott köszönetet Erdélyi Zsuzsanna családja nevében. Elmondta, hogy bár

édesanyjának már nem maradt ideje a Mária-kötet kiadására, a nagy becsben tartott gyűjteményt rendszerezve, sőt, tartalomjegyzékkel ellátva hagyta az utókorra. Medgyesy S. Norbert a kötet gondozása során végig Erdélyi Zsuzsanna szellemében dolgozott – hangsúlyozta Dobozy Borbála. Az eseményen közreműködött a Villő énekegyüttes, amely a kötetben szereplő Mária-énekekből és imádságokból adott ízelítőt.

Benke Zsuzsa
Fotó: Merényi Zita

Légy vidám, és tedd a jót

Beszélgetés Andrásfalvy János szalézi tartományfőnökkel

(Folytatás az 1. oldalról.)

1991. szeptember 8-án öten kezdtük el a szalézi noviciátust, immár hivatalosan, mert valójában a szocializmus időszakában is voltak néhányan, akik titokban beléptek a szalézi rendbe. A noviciátus idejét Szombathelyen töltöttük, majd Óbudára jöttünk. 1994-ben tanári diplomát szereztem az ELTE biológia-kémia szakán. 1993 és 2000 között filozófiai és teológiai tanulmányokat végeztem. A szerzetesi örökfogadalmat 1998 júniusában hármán tettük le. Diakónussá *Bíró László* püspök úr szentelt, ugyanebben az évben, pap-pá pedig *Paskai László* bíboros atya, 1999. július 3-án, Újpesten.

Papi jelmondata Péter első leveléből származik: „Mindenekelőtt szeressétek egymást.”

– A szüleim a szeretett tanítványt, János apostolt választották a védőszentemül, és a szalézi rend alapítója, Don Bosco is a fiatalok iránti szeretetre kapott küldetést, ahogyan erre az egyik róla szóló film címe is utal. Amikor a papi jelmondatomon gondolkoztam, megragadott ez a Péter első leveléből származó mondat, amely egyszerűségében éppen a lényegét fejezi ki, a szeretet prioritását keresztény életünkben. *Kis Szent Teréz* önéletrajzát olvasva is arra döbentem rá, hogy a szeretet minden-nél előbbre való, és természetesen János apostol leveleiben is egyértelmű ez, amikor úgy fogalmaz, hogy Isten a szeretet.

Beiktatási szentmiséjén elhangzott, hogy dinamizmusa és kreativitása alapján a magyar szalézi rendtartomány nagy jövő előtt áll. Miben mutatkozik meg ez?

– Az elmúlt harminc esztendőben sok minden történt. Az újjáalakulás után egyértelművé vált számunkra, hogy a világháború előtti időszak, amikor sokan léptek be a szalézi rendbe, nem tér már vissza. De a rend élénkségét, elevenségét, családiasságát ma is megtapasztalhatjuk, és így új formában megélhetjük Don Bosco lelki életét. Amikor átéljük ennek dinamizmusát és rendkívüli lendületét, azt valami különös módon mindig megérezik azok a fiatalok, felnőttek és családosok is, akik bekapcsolódnak az életünkbe. A Don Boscó-i mű szíve az oratórium, ami körül mindig életteljes, vidám, pozitív légkör alakul ki. Ez a rendalapítónk titka. Nálunk minden ebből táplálkozik. Ezért vettünk át iskolákat és igyekszünk mindent megtenni a fiatalokért a nevelés, az oktatás, a családiasság és a lelkiség szempontjából. Törekszünk arra is, hogy megfelelő épületekben, tantermekben tanulhassanak a fiatalok. Jó velük foglalkozni. A pedagógus, ha valóban elkötelezett, a tudása mellett a szívéllyességét is szeretné odaadni a tanít-

ványainak, és erre igyekszünk lehetőséget adni minden téren.

Ön még a Kádár-korszak végén járt középiskolába, de eddigi élete, papi-szerzetesi-tanári hivatásának nagyobb része a kapitalizmus időszakára esett. Az elmúlt harminc évben óriási változások történtek. Hogyan hatottak ezek a szalézi rendre, annak nevelői tevékenységére?

– Amikor a 90-es években, Havasi József atya tartományfőnöksége idején újra elindítottuk a művet, egészen kis csoportokban, személyes odafigyeléssel kellett építkeznünk. Akkor még nem voltak államilag finanszírozott intézményeink. Havasi atya sokat küzdött azért, hogy visszakapjuk a plébániákat, rendházainkat, intézményeinket. 1993-ban aztán különös dolog történt: a kazincbarcikai Herboldyán Havasi atya átvett egy halmozottan hátrányos helyzetű cigány gyerekekkel foglalkozó szabadidős központot, amiből iskolát alakítottunk ki. Ezek a gyerekek mélyszegénységben éltek, sokan még az általános iskolát sem végezték el, a szalézi rend azonban felkínálta nekik, hogy szakmát tanulhatnak vagy akár az érettségit is megszerezhetik. Így jött létre a kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium, Gimnázium és Kollégium.

Mi magunk is ifjak voltunk, és arra törekedtünk, hogy olyan családi környezetet teremtsünk meg, ahol a fiatalok otthon érzik magukat, közösségben vannak velünk. Felnőttek és idősek is bekapcsolódtak a szalézi munkába. Oratóriumi tevékenységek, ifjúsági központok kialakítása volt a feladatunk, és lelkigyakorlatos központot is létrehoztunk, Péliföld-szentkereszten. Ifjú papként Béla atya (*Ábrahám Béla*, Andrásfalvy János elődje a hazai tartományfőnökség élén – a szerk.), majd más rendtársak is sokat tettek azért, hogy az ottani lelkigyakorlatok megmozgassák az oratóriumba járó fiatalokat. Emellett megkezdődött a visszkapott intézményeink renoválása, például Óbudán, Szombathelyen, Péliföld-szentkereszten. Eleinte nem volt nagy közoktatási intézményi bázisa a tartománynak, sokkal inkább a plébániai vagy lelkiségi központok körüli ifjúsági tevékenység jellemezte bennünket. 1997-ben visszakaptuk a balassagyarmati kollégiumunkat, 2001-ben a nyergesújfalui gimnáziumunkat, azután pedig több más in-

tézményt, például Óbudán a Szent Péter és Pál Iskolát, 2011-ben Kazincbarcikán a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumot, majd megépítettük mellé a Don Bosco Sportközpontot is. 2013-ban átvettük a Számalk-Szalézi Szakgimnáziumot és a Meta-Don Bosco Szakgimnáziumot. Mindezek előtt, még 2000 körül megépítettük Óbudán a Salesianum egyetemi kollégiumot. Kialakult tehát egy intézményi háttér, ami új dimenziót jelentett a rend számára. Az oratóriumok bázis-

sát pedig az intézményekből odajáró diákok adták. Létrejött egy olyan rendszer, aminek révén helyi szinten is megmozgatjuk a diákokat, lelkigyakorlatokat tartunk nekik, miséket mutatunk be. Emellett pedig az ország minden tájáról meghívjuk őket például a péliföldszentkereszti lelki és teremtésvédelmi központba. A közoktatás minden területén jelen vagyunk, az óvodától a középiskoláig. Egy korábbi tartományfőnök a szívárvány színeihez hasonlította ezt. Jelenleg hét oktatási intézményünkben több mint három ezer diák tanul. Rajtuk kívül sokan vannak olyanok is, akik nem tartoznak az intézményeinkhez, de eljönnek a lelkinapokra, a táborokra. Új kezdeményezésünk a tavaly áprilisban megnyitott Don Bosco Barcika Tanoda, mely főként nevelési feladatokat lát el, de intézményként a szociális szférához tartozik. Itt egészen nehéz sorú gyerekekkel foglalkozunk a szabadidejükben. Heti négy vagy több napon keresztül várjuk őket uzsonnával, együtt játszunk és tanulunk velük, kirándulni visszük őket, fejlesztjük a különböző készségeiket.

A beiktatási szentmiséjén többször is elhangzott az utalás a Don Boscó-i karizmára. Mit jelent ez?

– Don Bosco a vidámságáról híres szent. Az élete rendkívüli dinamizmust és kalandot jelentett az egész Egyház számára. Hatalmas szíve volt, és mindenkivel megértette magát, széles körű mozgalmat alapított és épített ki. A leghíresebb mondásai közé tartozik: „Légy vidám, és tedd a jót, a verebeket meg hagyj csiripelni!” Ez kifejezi a Don Bosco körül uralkodó derűs lelkiületet. Amikor egy tanuló belép az iskolánkba, a falon Don Bosco mosolygós képét látja, és azonnal érzi, hogy itt jó helyen van. A tanárok is szeretetteljes odafigyeléssel fogadják őt. Ha egy diák például kiabálva lép be az iskolába, a pedagógus derűsen, poénosan csillapítja le, elbeszélget vele, bevonja valamilyen játékba. Don Bosco egy másik mondása: „Köztetek jól érzem magam.” Ő mondta ezt is: „Nem elég, ha szeretjük a fiatalokat, éreznük is kell ezt.” Ma is igyekszünk családias légkört kialakítani az intézményeinkben, hogy a gyerekek érezzék ezt a szeretetet. Egyik alkalommal bejött az oratóriumba egy tizenkét év körüli, kissé vadóc fiú, és azt kérdezte: „Kit kell itt megverni?” „Senkit nem kell megverni – feleltem –,

itt nem erről szól a sztori. Menj be a többiek közé, mind jópofa, vidám gyerekek, nézd meg például a golyalábasokat, vagy mehetsz focizni.” A káromkodós környezetből érkező gyerek nálunk megtapasztalja, milyen jó itt lenni. A Don Boscó-i lelkiület evangéliumi közeget teremt, ahol a diákok jól érzik magukat.

Don Bosco az általa alapított rendet Szalézi Szent Ferencről nevezte el, aki az újságírók védőszentje. Ön a rendben egy időben tömegkommunikációs felelős volt. Hogyan lehet ma úgy megszólítani az ifjúságot, hogy ne sérüljön az evangélium üzenete?

– Mi, szaléziak valljuk, hogy a tömegkommunikáció nem a gonosz műve. Don Bosco is úgy gondolta, hogy élnie kell ezzel az eszközzel az evangélium hirdetésében. Könyveket írt, kis füzeteket, sorozatokat adott ki, hogy a fiatalok és az egyszerű emberek tájékozódhassanak Krisztus tanításáról, és helyes ismereteik legyenek a fontos világi dolgokról is. Nem mindig csak az Egyházzal és erkölcsi kérdésekkel kapcsolatos kiadványokat szerkesztett, hanem például matematikai, földrajzi témájúakat is. Azt szeretné volna, hogy művelt, kedves, integrált sze-

mélyek legyenek a szalézi család tagjai, akik otthon érzik magukat a társadalomban. Ennek szellemében fogalmazta meg a rendfőnök atya a 2020-as jelmondatunkat: „Jó keresztények és becsületes állampolgárok” – ezt szeretné volna Don Bosco, és mi is ezt szeretnénk. A hitelesen megélt kereszténység és a becsületes állampolgárság nagyon szorosan összefügg. Európában ez biztosan így van, és Don Bosco hitt ebben. Ezért adta ki például a *Szalézi Értésítőt*, amelyben ismertették az egyes tartományokban történt eseményeket, emellett pedig lelki tartalmakat is kínáltak az olvasóknak. Don Bosco nyomdát is létrehozott. *XI. Piusz* pápa, még egyszerű papként, egyszer elment hozzá körülnézni, és azt kérdezte tőle, miért tartja annyira fontosnak, hogy nyomdája legyen. Ő pedig ezt válaszolta: ezekben a dolgokban mindig a frontvonalban szeretnék lenni. Ezzel az egész kongregációnk elköteleződését kijelölte. Ilyen téren is igyekszünk követni őt. A kiadónk kicsi, de sok könyvet adunk ki Magyarországon. *Bruno Ferrero* szalézi atya könyvei például sok tízezer példányban keltek el, mert az emberek léleküdítőnek találják a kis történeteit. Digitálisan is fejlődünk, a honlapunk ma már nagyon jól fölépített, minden héten közlünk híreket, újdonságokat a szalézi világból és az Egyházból.

Új tartományfőnökként milyen főbb elképzelései vannak?

– A családiasság szeretetet szül – Önök ezt a címet adták a tartományfőnöki beiktatásomról szóló tudósításuknak. Fontos Don Boscó-i mondat, ebben az irányban szeretnénk továbblépni, segíteni a fiatalokat, hogy jó kapcsolatba kerüljenek Istennel, és megtalálják a boldogságukat, a hivatásukat. Ennek a segítségnyújtásnak számos formája van, a közeljövőben sokat fogunk beszélni róla. A rendi vezetés is vallja: az együtt megélt tapasztalatok, a közös munka tudja a legjobban bevonni a fiatalokat ebbe a családias légkörbe. A legnagyobb kihívást ma az individualizmus jelenti, az, hogy a közösségről megfeledkezve sokan magukba fordulnak. Innen ered minden rossz, ami boldogtalanságot okoz a mai fiataloknak, de akár érett korú embereknek is. Ezen a ponton kell felkínálnunk azokat a csodálatos közösségi lehetőségeket, melyek a Don Boscó-i családias lelkiületből származnak. Amikor a gyerek, a fiatal vagy bármilyen életkorú ember megtapasztalja, hogy Don Bosco szalézi családjában odafigyelnek rá, és ő is odafigyelhet másokra, akkor egy kölcsönös élményt élhetünk meg, a szeretet alapélményét. Ezt nem lehet pótolni semmilyen géppel, szerkezettel, sem pedig a digitális technikával.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

TARTSON VELÜNK 2020-BAN IS!

FIZESSEN ELŐ KEDVEZMÉNYESEN KIADVÁNYAINKRA!

Új Ember hetilap éves egyéni előfizetés: **16 200 Ft**

Új Ember hetilap és Adoremus együttes éves egyéni előfizetés: **21 400 Ft** (26 600 Ft helyett)

ELÉRHETŐSÉGEINK: <http://ujember.hu/elofizetes>; +36 1 235-0484, +36 1 633-3790, +36 1 633-3132

MAGYAR KURÍR
KATOLIKUS HÍRPORTÁL

Isten észrevétlenül átformálta a lelkemet

Beszélgetés Pál Éva grafikussal,
a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Titkárságának munkatársával

Mindig is a grafika foglalkoztatta, vagy más utat képzelt el magának?

– Gyerekként kezdtem el rajzsal foglalkozni. A rajszakkörök után művészeti középiskolában tanultam tovább, majd művészeti szakképzések következtek. Szinte a mindenem volt a rajz, így találtam rá a grafikára. Mindig is szerettem bővíteni az ismereteimet, új dolgokba belevágni, úgyhogy a főiskolán már animációt tanultam. De hamar egyértelművé vált számomra, hogy ez nem az én világom. Olyannyira, hogy – átmenetileg – a szakmából is kiábrándultam, ezért pályaelhagyóként irányt váltottam. Am az az igazság, rövid idő elegendő volt ahhoz, hogy – legalább magamnak – bevalljam, nagyon hiányzik az életemből a kreativitás.

A panamai ifjúsági világtalálkozóra Ön készíthette el a Jézust ábrázoló oltárképet a záró szentmisére. Hogyan formálta az életét ez az élmény?

– Bár katolikus közegben éltem, és katolikus iskolába jártam, amikor beléptem a fiatal felnőttek korosztályába, átmenetileg elvesztettem a kapcsolatomat Istennel, de aztán újra rátaláltam. Pár évvel később, a krakkói ifjúsági világtalálkozón döntöttem el, hogy nemcsak résztvevője szeretnék lenni a találkozóznak, hanem tenni is akarok érte valamit.

Amikor megtudtam, hogy a következő világtalálkozó központi témája a Szűzanya lesz, úgy éreztem, ő hív engem, ezért feltétlenül ott kell lennem. E-mailen keresztül fölvettem a kapcsolatot a panamai világtalálkozó szervezőivel, és jelentkeztem önkéntesnek. Bármilyen önkéntesnek. Csak később tudtam meg, hogy grafikusokat is keresnek, ekkor elküldtem a portfóliómat. És a szervezők elfogadták a jelentkezésemet.

Amint korábban említettem, ekkorra már lemondtam a grafikus szakmámról, úgy gondoltam, majd ez lesz a hobbim. De aztán másképpen alakult.

A Panamában készülő rajzaimat felajánlottam a Szűzanyának. Úgy gondoltam, ő majd biztosan gondoskodik arról az időről, amit még a grafikus pályán töltök. Neki adom a tehetségemet, a meg nem élt álmaimat, és a panamai találkozóval lezárom a grafikus pályafutásomat. Ugyanakkor sokszor éreztem azt, hogy Isten nem akar elengedni engem, hogy ha kitérek is előle, ha messzire megyek is, ő mindig visszahúz. Amikor már nem tudtam nemet mondani a hívására, elindultam egy úton, tele bizonytalansággal és lemondásokkal, mégis őszinte szeretettel iránta.

Már elengedtem az álmodat, hogy eredményt érjek el ezen a pályán. Isten azonban észrevétlenül átformálta a lelkemet és a gondolataimat. Elutazhattam egy távoli, idegen országba, és életem egyik legcsodálatosabb élményét kaptam ajándékba.

Ezek a gondolatok jutottak eszembe, ezt éreztem a szívemben, amikor fölkerétek, hogy rajzoljam meg Jézust a panamai világtalálkozó pápai záró szentmiséjére. Aztán rájöttem, hogy ez egyáltalán nem egyszerű feladat. Talán a részletekbe bele tudok majd rejteni valamit, ami csak kettőnké, az övé és az enyém, gondoltam.

Említette, hogy önkéntesnek jelentkezett a világtalálkozóra. Milyen az önkéntes munkához való viszonya?

– Nemcsak az ifjúsági világtalálkozókra, hanem azokon kívül is sokfelé keresnek önkénteseket szerte a világban. Amikor zárandoklatra megyek, kíváncsiságból mindig megnézem, hogy az adott országban milyen lehetőségek vannak az önkéntes

munkára. Évente kétszer itthon is jelentkezem önkéntesnek a Nagymaros Ifjúsági Találkozóra. A környezetünk formál minket, és úgy érzem, az önkéntességgel visszaadok valamit a társadalomnak a személyiségemből, a képességeimből. Ez pedig olyan körforgás, ami alakít bennünket, a kapcsolatunkat Istennel és a hozzáállásunkat a már megszokott életünkhöz. Mindezt úgy teszem, hogy közben remekül érzem magam, jó embereket ismerek meg, és Istenre is rámosolygok. Persze nem tudok mindenhol ott lenni, de nem is ez a célom. Van olyan esemény, amin egy percet sem gondolkozom, mert azonnal úgy érzem, hogy ott kell lennem. A fiataloknak mindenképpen csak ajánlani tudom, hogy ragadják meg az alkalmakat az önkéntességre.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) csapatának tagjaként mire törekszik a munkájában?

– Amikor felkerétek a közös munkára, nagyon boldog voltam, de az igazat megvallva, kicsit félttem is a kihívástól. Nem vagyok hibátlan, mégis bizalmat kaptam, és egyfajta szabadságot. Nagyon szeretem a színeket, amiket használunk. Néha teljesen bele tudok feledkezni a feladataimba, és az idő gyorsan elrepül. Előfordul, hogy estébe nyúlik a munkám, de az eredmény örömet ad, így ez nem zavar. Folyamatosan készülnek az illusztrációk. Fontosnak tartom, hogy a munkámnak legyen egy pontos célja, amit meghatározott ütemben, szoros keretek között érhetek el. Az első hónapokban, amikor ismerkedtem az esemény lelkiségével és a munkatársaimmal, eldöntöttem, hogy a célom az összhang elérése lesz. Szeretném, ha szeptemberig egy szép és egységes grafikai anyagot tudnánk elkészíteni.

A budapesti kongresszus nagyon jó alkalom számomra. Hazai pályán az ember otthonosabban mozog, és az élményt is könnyebben osztja meg másokkal újra és újra. Ha nem

dolgoznék a NEK-nél, akkor is jelentkeznék önkéntesnek a kongresszusra. Mondjuk ki, jó buli lesz, amit kár volna kihagyni.

Kaszab Luca/NEK

Lassulóban

A magyar gazdaság kétségkívül jó évet zárt 2019-ben. A gazdasági növekedés – előzetes, még jelentős pontosításra váró – adatok szerint elérte a 4,9 százalékot, ami az Európai Unióban az egyik legjobb érték, Írország és Lengyelország után. A 2018. évi, igen jó teljesítmény után a legtöbb elemző már 2019-re lassulást várt, ez azonban érdemben nem következett be.

A magyar gazdaság növekedése részben a kedvező külső feltételeknek, részben a kormányzat határozott gazdaságélénkítő intézkedéseinek hatására következett be. A világgazdaság tartós változásai közé sorolható a kölcsönforrások bősége és a világszerte a zérust közelítő kamatszint. Az utóbbi alól csak az Amerikai Egyesült Államok a kivétel, ahol az amerikai jegybank szerepét betöltő Federal Reserve (Fed) irányadó kamatlába 2020 januárjában 4,75 százalék. Különösen szembeötlő, hogy az Európai Központi Bank 0,25 százalékon, a Japán Bank pedig 1,475 százalékon tartja az alapkamatot. A két utóbbi vezető bank hosszabb ideje negatív reálkamatot alkalmaz. Ez azt jelenti, hogy a megtakarítók – a megtakarítás biztonsága érdekében – az év

végén kevesebbel is beérik, míg a befektetők számára nagyon előnyös lehet az eladósodás, ami elvileg élénkíti a beruházásokat.

Mivel Magyarországon mind az állam, mind a cégvilág eladósodott, az ország számára a negatív reálkamatok világa előnyös, akkor is, ha hosszabb távú közgazdasági megfontolások az óvatosabb pénzpolitika mellett szólnának.

A magyar gazdaságot kedvezően érintette az, hogy a világ energiapiacán tartós túlkínálat alakult ki. Ennek több oka is van, amelyek közül a legfontosabb az amerikai palagáz és az ahhoz kötődő olajkitermelés felfutása, ami leértékeli a bizonytalan helyzetű hagyományos olajtermelőket, így a Közel-Kelet és Afrika válsággócaiban található országok piaci jelentőségét. Ehhez társul a digitális forradalom, ami a gazdaságot külön erőfeszítés nélkül is a nagyobb hatékonyság és a kisebb energiafőlhasználás irányába viszi. A vas és acél országa mint elképzelés, az újraparositás mint stratégia végleg a múlté már.

Fontos mozzanat emellett, hogy a magyar növekedés jelentős részben a belső kereslet

élénkülésére épít. Ez azt jelenti, hogy mivel az elmúlt években a bérek és más jövedelmek akár háromszor is gyorsabban nőttek, mint a nemzeti jövedelem, lendületesen nő a kiskereskedelmi forgalom és fölfutott a lakáspiac. Igaz, mint arra nemrég a nemzeti bank elnöke is rámutatott, ezen a téren nem fenntartható, hogy szinte kizárólag a saját tulajdonú lakások köre bővül, a bérlakások kínálata pedig szűkös.

A 2020-as évre vonatkozóan azonban aligha dőlhetünk hátra, mondván: csak így tovább. Lényegében minden elemző, a kormányhivatalok, a bankok és a nemzetközi intézmények – a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD), a Nemzetközi Valutaalap (IMF) és az Európai Bizottság – a magyar növekedés határozott és tartós lassulásával számolnak, ennek értékét az idén csak 3 százalék körülire teszik. A kormányzat új gazdaságvédelmi akcióterven dolgozik, hogy elhárítsa a világgazdaság előre látható kedvezőtlen fordulatainak hatását. Az európai gazdaságban a legfőbb partnereinknek – és befektetőinknek – is számító országok közül Németország

technikai értelemben már recesszióban van, Olaszország, Franciaország és Nagy-Britannia kilátásai pedig igen rosszak. Az Európán kívüli, keleti és déli piacok meghódítására néhány éve meghirdetett keleti és déli nyitás, ma már látható, nem hozott eredményt, vagyis a fő partnerek helyben járása minket sem hagy érintetlenül. Eközben mind a jegybank, mind a kincstár már ellőtte a puska porát a jó időkben, vagyis további gazdaságélénkítő lépésekre nincs terük.

Mit lehetne tenni? Ma már lényegében minden hozzáértő egyetért a nemzeti bank apparátusa által évek óta hangoztatott igénnyel, miszerint a magyar gazdaságot az európai uniós átutalásoktól és az alacsony bérszínvonalától egyre függetlenebbé, korszerűbbé és versenyképesebbé kellene tenni. Ehhez néhány kézenfekvő lépést mindenki szorgalmaz, ámde megvalósításuk nemigen látható.

Elsőként említhetnénk a szabályozás kiszámíthatóságát, a jogállami normák következtetését, a döntéshozatalban megfigyelt öletszerűség – némelykor akarnokság – visszafogását, ami nem kerül pénzbe. Másodikként említhet-

nénk az oktatás fölkarolását, széles értelemben, és semmiképpen sem a minimálisan szükséges szakismeretekre szűkítve. A tanoncképzés a XIX. század társadalmának volt ideálja és szükséglete. A XXI. század csak a Széchenyi-féle kiművelt emberfők számára teremt jó esélyeket. Képzetlen, faragatlan, értékrendi tévedések miatt is tévelygő embernek már ma is igen nehéz a társadalmi előmenetele, mi több, lassan semmiféle munkája sem adódik.

Sajnos sokakban él az a tévképzet, hogy az egyetemi oktatást úgy lehet társadalmilag hasznossá tenni, ha a hallgatókkal elhitetjük, hogy a felsőfokú tanulmányaik legfőbb célja az első munkahelyükön szükséges szaktudás megszerzése. A többi – a széles műveltség, a stabil értékrend, a kulturált viselkedés – fölösleges. Pedig könnyen lehet, hogy a második vagy a harmadik munkahelyen majd egészen másfajta ismeretekre lenne szükségük. Annyi biztos, hogy aki ma a főiskola és az egyetem padjaiban ül, az jó esetben húsz vagy harminc év múlva is állásban lesz, reményeink szerint itthon bontakoztatva ki a tehetségét. Mi, idősebbek már nem is emlé-

szünk arra, hogy három vagy öt évtizeddel ezelőtt miféle okosságokkal traktáltak bennünket, és messze nem pusztán az ideológiai tárgyakban. Ha viszont valaki idegen nyelveket beszél, és emellett megtanult tanulni, csoportban dolgozni, a világot megérteni és – netán – becsületes emberként élni, akkor is, amikor a szabálykerülés vagyoniakat eredményezhetett, az vélhetőleg békében él magával, embertársaival és talán a Teremtővel is.

Ha a fentiekben nem tévedtünk nagyot, akkor lehet, hogy a korábbi években tapasztaltnál kevésbé pattogós stílusban érdemes a ma még nem ismert megoldásokat kiötlöni. Teret kell adni a kísérleteknek és a tévedéseknek is. Hagyni kellene, hogy jó szándékú, sajátos tudással és terepismerettel bíró emberek maguk találják ki, hogy az ő konkrét körülményeik között mi fog működni. Lehet, hogy ha a felsőbbség kevesebbet vél tudni és többet enged, akkor a sokszólamúság révén többet is ér el. Hiszen erről szólna a katolikus társadalmi tanítás alapelve, a szubszidiaritás.

Csaba László közgazdász, akadémikus, egyetemi tanár

Megnyílt az Új Ember Könyvesbolt

Megújulva várjuk Olvasóinkat

Mint azt vásárlóink is tapasztalhatták, nyáron az Új Ember Könyvesbolt beázott. Bár a közvetlen kárelhárítás

után a bolt tovább tudott működni, az kiderült, hogy szükség van egy alaposabb ráncfelvarrásra. Ehhez először a

falakat kellett kiszárítani; a folyamat több hónapon át tartott. Elsősorban a bolt dolgozóinak köszönhetően a karácsonyi csúcsforgalmat még sikerült átvészelni, ezután viszont már nem halogathattuk tovább a felújítást. Örömmel értesítjük vásárlóinkat, hogy a december végén elkezdődött munka immár véget ért. Megszépült belsővel és a már megszokott szolgálatkészséggel várunk minden érdeklődőt. Kedvcsinálónak pedig a 2020-as év jegyében január 31-éig akciót is hirdetünk.

Könyvesboltunk címe: Budapest V. ker., Ferenciek tere 7-8. (Kárpátia-udvar). Nyitvatartás: H., K., Cs., P.: 9-17., Sze.: 10-18.

Téli fáradtságban szenvedsz?

Próbáld ki Cabrini Szent Franciska imáját

Egyesek szerint január harmadik hétfője az év legdepressziósabb napja. Az biztos, hogy nem ragyog már előttünk a karácsony, igazából el is fáradtunk az ünnepekben, és távolinak tűnik még a tavasz.

lehessek minden fölösleges aggodástól, aggodalmaskodástól és nyugtalankodástól. Segíts, hogy mindig arra vágyjam, ami kedvedre való és elfogadható számodra, hogy a te akaratod az én akaratom legyen. Add meg nekem, hogy megszabaduljak minden tisztátalan kívánságtól, és hogy a te szeretettedért jelentéktelen és ismeretlen maradhassak ebben a világban, csak te ismerj engem. Ne engedd, hogy magamnak tulajdonítsam a jót, amelyet te cselekszel bennem és általam, hanem minden dicsőséget neked tulajdonítva én csupán a gyengeségeimmel dicsekedhessem, hogy őszintén elutasítva minden világi hiúságot arra a valódi és örökkévaló dicsőségre vágyakozzam, ami tőled jön. Amen."

Cabrini Szent Franciska

Az Amerikai Egyesült Államokban rendkívül népszerű Cabrini anya, vagyis Cabrini Szent Franciska imája segíthet azoknak, akik úgy érzik, túl sok az életükben a szorongás, az aggodás, az idegeskedés és az aggodalmaskodás.

Az USA-ban a mentális betegségek között a szorongásos zavarok előfordulása a leggyakoribb; 40 millió 18 év fölötti felnőttet érint ez a probléma, a teljes lakosság 18,1 százalékát. A szorongásos zavarok mellett sokan depressziótól, pániktól, fóbiától szenvednek, mások pedig egyszerűen azt érzik, hogy teljesen kimerültek. Bármelyik esetről van is szó, naponta szembe kell néznünk ezekkel a nehézségekkel, és általában nem könnyű leküzdeni őket.

A megfelelő orvosi ellátás mellett egy-egy ima is hathatós segítség lehet a stressz, a szorongás és az aggodás ellen. Az Aletea katolikus portál a Cabrini anyaként ismert olasz származású szerzetes nővér és rendalapító – a bevándorlók védőszentje – imáját ajánlja a figyelmünkbe, ami által Isten segítségét kérhetjük, hogy megszabadulhassunk a szorongástól és az aggodalmaskodástól:

„Erősíts meg engem Szentlelked kegyelmével, add a te békédet lelkemnek, hogy szabad

Cabrini anya Francesca Cabrini néven, 1850-ben született a lombardiai Sant' Angelo Lodigianóban. 1889-ben – több nővérral együtt – XIII. Leó pápa kérésére érkezett New Yorkba, hogy segítsen a rossz körülmények között élő, sok elutasítást elszenvedő olasz bevándorlóknak. Kicsi kora óta hittérítő szeretett volna lenni. Fogadalomtételkor Xavéri Szent Ferenc tiszteletére egészítette ki nevét a Xavier (Saverio) névvel. A Gondviselés Háza nevű leányárvaház vezetőjeként konventet létesített Codognóban, majd megalapította a Jézus Szent Szíve Missziós Nővérek Kongregációját. Élete során hatvanhét házat alapított szerte a világon. Cabrini anyát 1938-ban boldoggá, 1946. július 7-én szentté avatták. Ő volt az első nő a tengerentúlon, akinek osztályrészült jutott ez a megtiszteltetés. Liturgikus emléknapját az Egyesült Államokban november 13-án, a világegyházban december 22-én ünnepelik.

Forrás: Aletea; Katolikus.hu
Fordította: Verestói Nárcisz
Fotó: Pexels.com

**JANUÁR 20-ÁTÓL ISMÉT NYITVA
AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT**
Kezdje velünk az új évet!

AKCIÓK A 2020. ÉV JEGYÉBEN

20+20% KEDVEZMÉNNYEL KAPHATÓ KÖNYVEINK:

VI. Pál pápa: **Eucharisztia**
1790 Ft helyett 1075 Ft

Gyökössy Endre: **Ketten – hármásban**
1390 Ft helyett 834 Ft

Versegi Beáta-Mária: **Lehetőségek – A kiégésen innen és túl**
1900 Ft helyett 1140 Ft

Hans Joas – Robert Spaemann: **Imádság ködben**
1990 Ft helyett 1194 Ft
Új Ember Kalendárium
790 Ft helyett 475 Ft

2020 FORINTÉRT KAPHATÓ KÖNYVEINK:

Donatella Scaiola: **Úti zsoltároskönyv**
2990 Ft helyett 2020 Ft

Klaus von Stosch: **Az iszlám mint kihívás**
2990 Ft helyett 2020 Ft

Rino Fisichella: **Találkoztam VI. Pállal**
2590 Ft helyett 2020 Ft

Versegi Beáta-Mária: **ÉLET-Forrás**
2490 Ft helyett 2020 Ft

Fila Béla: **A hetedik szoba küszöbén**
2490 Ft helyett 2020 Ft

AZ AKCIÓ 2020. JANUÁR 20-ÁTÓL 31-ÉIG TART.

Béke a lelki próbák idején

Pio atyával is előfordult,
hogy hasznavehetetlennek érezte magát

Bár Szent Pio atya a lelki megpróbáltatások idején sokszor imádkozni sem tudott, mégis békét adott neki a meggyőződés, hogy az Úr nem haragszik rá.

1913-ban úgy fogalmaz lelkiatyjának azokról a sötét időszakokról, amiket időnként elszenved, hogy ilyenkor a fizikai és a lelki fájdalmak összeesküsznek a megkínzására.

Azt is elpanaszolja, milyen súlyosan érintik imaéletét ezek a tapasztalatok: jóformán képtelenné válik az imára. „Igyekszem legalább egy gondolat erejéig Istenre figyelni – nem mondanám, hogy »próbálok imádkozni«, mert az azért túlzás lenne –, de a jelenlegi állapotomban ez teljességgel lehetetlen.”

Pio atya elmondja, milyen fájdalmasan szembesül azzal, hogy tele van hibákkal, hogy nincs benne bátorság, „nagyon gyenge az erényben”, és gyengének bizonyul akkor is, amikor az ellenség támadásainak kellene ellenállnia. „Ilyenkor egyre inkább meggyőződom arról, hogy nem vagyok jó semmire. Mély szomorúság tölt el, és átsuhan rajtam a

szörnyű gondolat, hogy talán tudtomon kívül önámítás áldozata lettem. Csak az Isten tudja, mennyire megkínoz ez engem!”

Am lelki megpróbáltatásainak leírása után érdekes megállapítást tesz Pio atya: „Biztosan mondhatom, hogy ebben az állapotomban nem bántom meg jobban Istent, mint egyébként, mert – hála az Égnek – soha nem veszttem el a

belé vetett bizalmamat.” Amikor legközelebb „meglátogatja” őt az Úr, még testi fájdalmak is csillapodnak. „Az emlémet betölti a fényesség, erőt érzek magamban, valamennyi jó szándékom újjáéled, és még a fizikai bánatmalaim is enyhülnek.”

Forrás: Aletea.org
Fordította: Verestói Nárcisz
Fotó: Wikimedia Commons

